Dziennik Zarządzeń
Dyrekcji Okręgu Poczt i Telegrafów w Krakowie

Rok VI. Kraków, dnia 15 grudnia 1938 r. Nr. 16.

CZĘŚĆ II. TELEGRAF I TELEFON.

TREŚĆ:

TELEGRAF

1.
Adres telegraficzny umówiony wzgl. skrócony — pojęcie.

Niektóre urzędy utożsamiają w pewnych wypadkach pojęcie adresu telegraficznego umówionego względnie skróconego z pojęciem adresu telegraficznego pełnego, określonego w §§ 68 i 69 ordynacji telegraficznej, podczas gdy pojęcia te zupełnie się nie pokrywają.

Jak wynika z treści § 123 ordynacji telegraficznej, pod pojęciem adresu telegraficznego umówionego względnie skróconego należy rozumieć adres, składający się z jednego lub kilku wyrazów rzeczywistych lub sztucznych np. „Brabork", „Rykol", „Telrad", „Herbewo" i t. p. przy czym adres taki nie może się składać z pojedynczych liter, ani z liczb, ani z nazw miejscowości ani z imion lub nazwisk osób.

Z zestawienia postanowień § 123 oraz §§ 68 i 69 ordynacji telegraficznej wynika, że każdy adres, który odpowiada postanowieniom § 123 ordynacji telegraficznej, należy uważać za adres umówiony względnie skrócony, a każdy adres, który nie odpowiada postanowieniom § 123 ordynacji telegraficznej należy traktować jako adres telegraficzny pełny, przy czym adres taki winien odpowiadać postanowieniom §§ 68 i 69 ordynacji telegraficznej; jeśli adres pełny nie odpowiada postanowieniom §§ 68 i 69 ordynacji telegraficznej, to ma się do czynienia bądź z adresem niedokładnym, bądź też z adresem — składającym się z cyfr, znaków przystankowych, oddzielnych liter lub t. p. — który, jako sprzeczny z postanowieniami §§ 68, 69, 73 i 123 ordynacji telegraficznej, jest niedopuszczalny (wyjątek — § 73, ustęp 3 ordynacji telegraficznej).

Wobec powyższego:

a) adresy redagowane według postanowień § 123 ordynacji telegraficznej muszą być zarejestrowane i opłacone, o czym należy informować adresatów oraz nadawców, wyjaśniając im, że telegram nie zostanie doręczony, jeśli adres umówiony czy skrócony nie jest zarejestrowany w urzędzie pt. miejsca przeznaczenia, o udzieleniu tego rodzaju informacyj urzędy pt. nadawcze winny umieszczać odpowiednią wzmiankę na oryginale przyjętego telegramu.

Nadawcom i adresatom, którzy wyjaśnienie udzielone im w myśl wskazówek lit. a) uznaliby za biurokratyczne utrudnienie, należy zwrócić uwagę, na tę okoliczność, że p. p. „P. P. T. T.“ nie utrudnia klientom możności porozumiewania się w drodze telegraficznej, bowiem mogą oni w każdym przypadku zaadresować telegram, podając imię, nazwisko czy firmę i bliższy adres osoby czy instytucji, skoro jednak klienci chcą korespondować przy pomocy telegraficznego adresu umówionego czy skróconego, aby tą drogą zapłacić mniej za telegram, wówczas p. p. „P. P. T. T.“ nie uniemożliwiając tego rodzaju udogodnienia, — domaga się jednak, zgodnie z istniejącymi zasadami słuszności oraz wzajemności świadczeń w obrocie handlowym, odpowiedniego ekwiwalentu w postaci opłaty za telegraficzny adres skrócony czy umówiony; dotycząca opłata, która jest przewidziana za tę usługę w taryfie jest tak niska, że zwraca p. p. „P. P. T. T.“ zaledwie pewną tylko część ubytku w dochodach, wynikającego z racji dopuszczenia tego rodzaju usługi.

Co się zaś tyczy używania przez nadawców w adresie lub w treści telegramów skrótów grzecznościowych, lub oznaczających pewne instytucje czy organizacje (np. JWP. — Jaśnie Wielmożny Pan, — LOPP, LMK, POW, KKO i t. p.), to skróty takie na zasadzie postanowień zawartych w § 93, ustęp pierwszy ordynacji telegraficznej, winny być liczone taryfowo za tyle wyrazów, z ilu wyrazów składa się ich pełna treść, np. „JWP“ — 3 wyrazy taryfowe, „LOPP“ — 4 wyrazy taryfowe i t. p.

Wyjaśnienie niniejsze nie dotyczy przypadków określonych w §§ 62 i 94, punkt 1 ordynacji telegraficznej.

2.

Doręczanie telegramów listowych „ELT“.

W myśl postanowień § 51, ust. 2 „Ordynacji telegraficznej“ telegramy „ELT“ doręcza się za pośrednictwem poczty jako listy zwykłe.

Do doręczania korespondencji listowej w budynkach o więcej niż dwóch kondygnacjach urządzane są skrzynki listowe umieszczone na parterze. Doręczanie telegramów listowych odbywać się winno jednak bez pośrednictwa tych skrzynek samemu adresatowi, a w razie jego nieobecności dorosłemu członkowi jego rodziny, dorosłej osobie u niego zajętej, lub służbę pełniącej, albo temu u kogo adresat mieszka.

Gdyby ten sposób doręczenia okazał się niemożliwy, wówczas telegram listowy należy złożyć w skrzynce listowej adresata, lecz zawiadomienie o złożeniu tam telegramu „ELT“ winno być oddane komuś pewnemu do doręczenia adresatowi lub wsunięte pod drzwi mieszkania adresata, zawiadomienia takiego nie należy przytwierdzać do drzwi, aby nie zwracać uwagi obcych na nieobecność mieszkańców.

Również telegramy listowe adresowane do osób abonujących skrytki pocztowe należy zasadniczo doręczać adresatom do domów w sposób wyżej określony, a składać je do skrytek tylko w tych wypadkach, gdy abonujący skrytki zastrzegą sobie, by telegramów listowych nie doręczano im do domów.

3.

Mylna interpretacja postanowień § 56 Ordynacji telegraficznej w sprawie telegramów ze wskazówką WP.

Treść zarządzenia Ministerstwa P. i T. z dnia 15 września 1934 r. (Dz. U. M. P. i T. Nr. 19, str. 401) oraz § 56 Ordynacji telegraficznej nie dopuszczają możliwości interpretowania zawartych tam postanowień w taki sposób, w jaki czynią to urzędy pt. a mianowicie, że:

1) telegram ze wskazówką — WP — może być wysyłany do miejsca przeznaczenia zaraz po nadaniu przez urząd nadawczy, który prócz tego zaopatruje taki telegram w uwagę służbową, oznaczając w niej którego dnia i o jakiej godzinie ma być telegram doręczony przez urząd oddawczy, lub że:

2) w telegramie oznaczonym wskazówką — WP — nadawca może podawać uwagi, określające, kiedy i w jakim miejscu (np. w kościele o godz. 8-mej) ma być telegram doręczony adresatowi.

Wspomniane na wstępie postanowienia nie powinny nastręczać żadnych wątpliwości co do tego, jaka ma i może być treść wskazówki – WP —, a w związku z tym, na kogo spada obowiązek dopilnowania terminu wysłania telegramu wskazanego przez nadawcę, jeśli bowiem w postanowieniach mowa jest o wysłaniu a nie o przetelegrafowaniu lub doręczeniu telegramu, urzędy nadawcze nie powinny mieć żadnych wątpliwości, że właśnie do nich należy obowiązek wysłania telegramu do miejsca przeznaczenia w dniu i o godzinie oznaczonej przez nadawcę.

Co się zaś tyczy urzędów ze służbą L, C, lub N/2, to jeśli wskazówka — WP — zawiera godzinę wysłania telegramu, przypadającą na porę, gdy urząd nadawczy jest nieczynny, wówczas telegram winien być przetelegrafowany przez urząd nadawczy zaraz po przyjęciu najbliższemu urzędowi pośredniczącemu (wzgl. urzędowi końcowemu, który w tym jedynym wypadku będzie musiał wykonać zlecenie nadawcy), posiadającemu służbę w godzinach, umożliwiających wykonanie zlecenia nadawcy, w tych wypadkach treść wskazówki — WP — winien urząd nadawczy przesłać w dotyczącym telegramie, jako uwagę służbową o treści wg. następującego wzoru: „WP 8/12. 6.“, przy czym w podanym wzorze cyfra licznika 8, oznacza godzinę, po której należy wysłać telegram, cyfra mianownika 12 oznacza dzień miesiąca, a cyfra 6 miesiąc.

Urząd pośredniczący, który otrzymał telegram zaopatrzony taką wskazówką służbową, obowiązany jest wysłać telegram wg. adresu, w terminie i po godzinie oznaczonej we wskazówce służbowej.

Nadawcy winni być przy nadawaniu telegramów należycie informowani o celach, jakim służy wskazówka — WP — oraz o treści zlecenia, które wyobraża.

4.

Obliczanie wyrazów w ruchu telegraficznym według zasad nowej pisowni.

Podstawę do obliczania należności za telegram stanowi ilość zawartych w nim wyrazów.

Przy obliczaniu (taryfikowaniu) wyrazów, należy stosować zasady nowej pisowni polskiej, uchwalonej i wydanej przez Komitet Ortograficzny Polskiej Akademii Umiejętności, a obowiązującej wszystkie jednostki organizacyjne p. p. „P. P. T. T.“ od dnia 1 września 1936 r.

5.

Obowiązek informowania nadawców o sposobie doręczania telegramów.

W myśl postanowień § 109 ordynacji telegraficznej doręczanie telegramów przez gońców telegraficznych odbywa się zasadniczo w godzinach dziennych od 6-tej wzgl. 7-mej do 22-giej.

Natomiast w godzinach nocnych od 22-ej do 6-ej wzgl. 7-ej, doręcza się tylko telegramy oznaczone wskazówkami „nocny“ („nuit“) lub „D“ (pilny), oraz telegramy z których treści można wnioskować, że są pilne.

Ponieważ nadawcy telegramów nie poinformowani o takim sposobie doręczania, przekonani są, że każdy telegram winien być doręczony natychmiast po nadejściu bez względu na porę dnia — poleca się urzędom (agencjom) pt. informować nadawców przy nadawaniu telegramów w następujących wypadkach:

1) Jeśli telegram zwykły nadawany jest do miejscowości, w której urząd oddawczy pełni służbę wg. kategorii „N“ — o takiej porze, że pracownik przyjmujący telegram może wnioskować, iż telegram nie dojdzie do miejsca przeznaczenia przed godziną 22-gą, zwła-

szcza, jeśli w przesłaniu telegramu musi pośredniczyć kilka urzędów, należy nadawcę poinformować, że telegram może nie być w tym samym dniu doręczony i w grzecznym tonie zwrócić mu uwagę, aby oznaczył telegram wskazówką „nocą“, która to wskazówka — opłacona tylko za jeden wyraz taryfowy — gwarantuje doręczenie telegramu tego samego dnia (nocy).

2) Jeśli telegram zwykły nadawany jest do miejscowości w której urząd oddawczy pełni służbę ograniczoną (kat. „L“ lub „C“) o takiej porze, iż pracownik przyjmujący telegram może wnioskować, że telegram nie dojdzie do miejsca przeznaczenia w tym samym dniu, należy nadawcę poinformować, że telegram może nie być w tym samym dniu doręczony. O ile nadawcy zależeć będzie na szybkim doręczeniu, należy mu w tym wypadku zwrócić uwagę, aby telegram nadał jako pilny („D“).

Przez takie informowanie nadawców telegramów, uniknie się z ich strony zażaleń na późne doręczanie telegramów, albowiem w większości wypadków powodem skarg i zażaleń bywa mylne informowanie nadawców.

3) Jeśli telegramy adresowane są do osób zamieszkałych w pozamiejscowym okręgu doręczeń urzędów oddawczych, (telegram oprócz podanego w adresie urzędu telegraficznego zawiera jeszcze drugą nazwę miejscowości), należy nadawców informować, że nieoznaczenie tych telegramów jedną z przytoczonych w § 110 Ordynacji Telegraficznej wskazówek („posłańcem“, „xpp“ lub „xpt“) spowodować może opóźnienie w doręczeniu.

Telegramy takie bowiem nie oznaczone jedną z tych wskazówek, doręczane są za pośrednictwem poczty jako zwykłe przesyłki listowe.

Przy nadawaniu tych telegramów, jeśli nadawca nie jest znany urzędowi nadawczemu, należy żądać oznaczenia przez niego telegramu wskazówką „xpp“ przy czym musi on złożyć ustaloną w taryfie telegraficznej opłatę (kaucję) na opłacenie posłańca. Zdarza się bowiem często, że w wypadku odmowy uiszczenia należności posłańczych przez adresata (przy telegramach oznaczonych wskazówką „posłańcem“) urząd nadawczy napotyka na trudności ściągnięcia tych opłat od nadawcy.

6.
Odprawa telegramów do zagranicy.

Stwierdzono niejednokrotnie, że przyjęte telegramy z przeznaczeniem do zagranicy, zalegają przez dłuższy czas bądź w urzędach nadawczych, bądź też tranzytowych, a w konsesekwencji urzędy zagraniczne otrzymują je ze znacznym opóźnieniem.

Taki stan rzeczy nie tylko, że wpływa ujemnie na opinię polskiej służby telegraficznej wobec Zarządów zagranicznych, ale wpływa także zniechęcająco na te zarządy jak nadawców, czy odbiorców telegramów, oraz powoduje z ich strony coraz częstsze skargi, a ponadto wpływać jeszcze może na zmniejszenie ruchu telegramów z zagranicą i tym samym spowodować może spadek dochodów przedsiębiorstwa.

Zwraca się przeto urzędom (agencjom) uwagę, że telegramy z przeznaczeniem do zagranicy winny być odtelegrafowane do Warszawy, wzgl. danego urzędu tranzytowego lub wreszcie bezpośrednio do urzędu zagranicznego natychmiast po ich otrzymaniu, a najpóźniej w ciągu 15 minut.

Każde ponad 15 minutowe zaleganie telegramu zagranicznego, musi być szczegółowo uzasadnione i usprawiedliwione.

Winni niestosowania się do powyższego zarządzenia, pociągani będą do najsurowszej odpowiedzialności służbowej.

7.
Podawanie ilości słów w telegramach i notach służbowych.

Celem zapobieżenia wypadkom zniekształcenia telegramów i not służbowych oraz ułatwienia uzgadniania codziennych bilansów między urzędami, zarządza się, aby we wszelkiego rodzaju telegramach i notach służbowych podawana była ilość słów, którą sprawdzać należy przy ich wymianie.

8.
Skrócone adresy telegraficzne Władz Wojskowych oraz P. K. O.

Ponieważ w praktyce zachodzą często wątpliwości co do rejestracji skrótów i doręczania telegramów, nadchodzących pod adresem „DOK“, „PKU“, względnie „JHP“ wyjaśnia się, że skróty służbowe Dowództwa Okręgu

Korpusu, Powiatowej Komendy Uzupełnień i Junackich Hufców Pracy (tych ostatnich jako formacji podporządkowanej władzom wojskowym) są powszechnie znane, a korespondencja telegraficzna na te skróty adresowana, nie nastręcza urzędom oddawczym żadnych trudności w doręczaniu.

Z tych względów nie należy żądać zarejestrowania wymienionych wyż. skróconych adresów telegraficznych.

Ministerstwo Poczt i Telegrafów dopuszcza również używanie skróconego adresu telegraficznego „PKO" w telegraficznej korespondencji prywatnej Pocztowej Kasy Oszczędności i jej Oddziałów.

Pocztowa Kasa Oszczędności i jej Oddziały zarejestrowały ten skrót we właściwych urzędach oddawczych i opłacają zań taryfowe należności.

Skróty te zarówno w adresie, jak i treści telegramu, należy liczyć za jeden wyraz taryfowy.

9.

Taryfa opłat posłańczych za doręczenie telegramów w okręgu zamiejscowym.

Każdy urząd (agencja) pt. winien prowadzić u siebie w stałej aktualności taryfę należności posłańczych za doręczenie telegramów w zamiejscowym okręgu doręczeń.

Taryfa taka obejmująca wszystkie miejscowości, włączone do zamiejscowego okręgu doręczeń urzędu (agencji) winna być sporządzona według niżej podanego wzoru przy czym opłaty posłańcze winny być ustalone odrębnie dla każdej miejscowości w porozumieniu z miejscowym Zarządem Gminnym, który winien zatwierdzić wyszczególnione w taryfie należności posłańcze, jako odpowiadające tamtejszym stosunkom miejscowym.

Zwraca się uwagę, że wysokość tych wynagrodzeń nie powinna przekraczać 25 groszy za jeden kilometr drogi pieszej, odbytej od urzędu (agencji) pt. do danej miejscowości.

Urzędy i agencje pt., które nie posiadają dotychczas omawianej taryfy, winny natychmiast przystąpić do jej sporządzenia w 2-ch egzemplarzach, w sposób wyżej opisany, według podanego wzoru, po czym po zatwierdzeniu jej przez Zarząd Gminny winny obydwa egzemplarze nadesłać tut. Dyrekcji do zatwierdzenia.

Również urzędy (agencje) pt., które posiadają taryfę niezatwierdzoną przez tut. Dyrekcję wzgl. zatwierdzoną, lecz o stawkach wyższych niż określono niniejszym zarządzeniem, sporządzą nową taryfę i po zatwierdzeniu jej przez Zarząd Gminny prześlą następnie tut. Dyrekcji w 2 egzemplarzach.

Wszystkie następne po zatwierdzeniu taryf zmiany, dotyczące wyłączenia wzgl. włączenia nowych miejscowości do tamt. zamiejscowego okręgu doręczeń — należy uwzględniać w taryfie, a odpowiednio uzupełnioną przesyłać każdorazowo tut. Dyrekcji do zatwierdzenia.

WZÓR

Urząd (agencja) pt. ....

TARYFA

należności posłańczych za doręczenie telegramów w miejscowym okręgu doręczeń

L. p.	Nazwa miejscowości	Odległość w km	Należność zł gr	UWAGI

Odcisk pieczęci urzędowej. Data .... Podpis

(wolne miejsce dla urzędowych zatwierdzeń)

10.

Telegramy (zawiadomienia) „łotzaw“.

Z treści § 4 rozporządzenia Ministra Komunikacji, wydanego w porozumieniu z Ministrem Poczt i Telegrafów z dn. 11 kwietnia 1929 r. (Dz. Urz. M. P. i T. Nr. 22 z 1929 r.) nie wynika wcale ograniczenie, jakoby w wypadku przymusowego lądowania lub też przymusowego lądowania połączonego z uszkodzeniem samolotu — pilotowi wolno było przeprowadzić tylko jedną rozmowę „lotzaw“ ze swym portem lotniczym.

Ograniczenie takie byłoby sprzeczne z intencją ustawodawcy i duchem rozporządzenia, które ma na myśli okazanie jaknajdalej idącej pomocy w zakresie komunikacji telefonicznej lub telegraficznej na wypadek przymusowego lądowania, połączonego z uszkodzeniem czy też bez uszkodzenia samolotu.

W takich wypadkach, jak omawiane, pilot statku powietrznego (lecz nie jego pomocnicy lub monterzy) ma prawo przeprowadzić nawet kilka rozmów „lotzaw“ z tym jednak zastrzeżeniem, że rozmowy te mają dotyczyć wyłącznie zaszłego wypadku samolotowego i dalszych okoliczności związanych z tym wypadkiem, jak reperacji samolotu, przysłania pomocy i t. p.

11.

Telegramy na rachunek gwarancyjny.

Z dniem 1 sierpnia 1936 r. dopuszczono w obrocie między Polską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki Półn., Argentyną i Brazylią, wyłącznie na drodze via Radio-Warszawa, telegramy na rachunek gwarancyjny.

A. Telegramy nadawane w Polsce.

1) Nadawca, który życzy sobie nadawać telegramy na rachunek gwarancyjny winien po uprzednim uzyskaniu na to zgody odbiorcy złożyć na piśmie w dowolnym urzędzie pocztowo - telekomunikacyjnym odpowiednie oświadczenie.

Oświadczenie to winno zawierać imię i nazwisko (firmę) odbiorcy, jego adres telegraficzny (pełny lub skrócony) oraz imię i nazwisko (firmę) nadawcy oraz jego miejsce zamieszkania (siedzibę).

2) Urząd pocztowo - telekomunikacyjny informuje notą służbową Urząd Telekomunikacyjny w Warszawie o życzeniu nadawcy, komunikując dane poprzedniego ustępu.

3) Urząd Telekomunikacyjny w Warszawie zwraca się z zapytaniem w formie noty służbowej, używając przyjętych skrótów międzynarodowych do Radiotraf New York, jeżeli chodzi o telegramy w obrocie ze Stanami Zjednoczonymi, do TM Transradio Buenosayres — dla telegramów w obrocie z Argentyną i TM. Radiobras, jeżeli chodzi o telegramy w obrocie z Brazylią.

4) Gdy odbiorca zgodzi się na opłacanie telegramów od danego nadawcy, urząd który przyjął zgłoszenie nadawcy, wystawia mu zaświadczenie, uprawniające do nadawania kredytowanych telegramów, jednak tylko w tym urzędzie i adresowanych do wskazanego odbiorcy. Dla każdego adresu poszczególnych odbiorców należy uzyskać oddzielne zaświadczenie. Zaświadczenie to jest ważne aż do odwołania.

5) Przy nadawaniu telegramów na rachunek gwarancyjny opłat od nadawcy się nie pobiera, lecz w dzienniku przyjętych telegramów w kolumnie opłat wpisuje się uwagę: „na rachunek gwarancyjny“.

6) Wskazówki służbowej — RP — w telegramach nadawanych na rachunek gwarancyjny nie dopuszcza się.

7) Po upływie miesiąca kalendarzowego, najdalej dnia 10 następnego miesiąca, urząd pocztowo - telekomunikacyjny sporządza w dwóch egzemplarzach wykaz telegramów, nadawanych na rachunki gwarancyjne i jeden egzemplarz wykazu przesyła Izbie Kontroli Rachunkowej Poczty i Telekomunikacji.

Wykaz winien zawierać imię i nazwisko odbiorcy, jego adres telegraficzny (pełny lub skrócony), imię i nazwisko nadawcy, jego miejsce zamieszkania, oraz datę, numer i rodzaj telegramu, ilość wyrazów i należność za każdy poszczególny telegram.

8) Izba Kontroli Rachunkowej P. i T. sprawdza nadesłane wykazy oraz zaliczenie należności i na podstawie tych wykazów sporządza w złotych polskich ogólny rachunek (RPT) należności za telegramy nadawane na rachunki gwarancyjne dla każdej relacji radiotelegraficznej oddzielnie — oraz po dwa egzemplarze rachunków poszczególnych w złotych polskich dla każdego odbiorcy oddzielnie. Ogólny rachu-

nek wraz z poszczególnymi (w 2 egz.) rachunkami dla każdego odbiorcy przesyła łącznie z rachunkami miesięcznymi za wymianę radiotelegraficzną.

9) Na ogólnym rachunku (RPT) za telegramy nadawane na rachunki gwarancyjne podaje się również sumę należności przeliczoną ze złotych polskich na franki złote, przy tym należnością we frankach złotych obciąża się Towarzystwo. Jako kurs przeliczenia bierze się stosunek między średnim kursem miesięcznym złotego w dolarach i franka złotego w dolarach na giełdzie w New Yorku lub, odpowiednio do relacji, w pensach argentyńskich lub milrejsach brazylijskich na giełdzie w Buenos Aires i Rio de Janeiro. Kursy przeliczenia będą komunikowane przez Ministerstwo Poczt i Telegrafów Izbie Kontroli Rachunkowej P. i T. telegramem służbowym za każdy miesiąc obrachunkowy.

10) Salda należności z rachunków gwarancyjnych wchodzą do rachunku miesięcznego i podlegają likwidacji.

11) Telegramy na rachunek gwarancyjny mogą nadawać także osoby legitymujące się specjalnymi upoważnieniami, wydanymi w tym celu przez R. C. A. Comunications w New Yorku, zawierającymi nazwisko posiadacza oraz nazwisko i dokładny adres odbiorcy, który zobowiązał się do pokrywania należności za tego rodzaju telegramy.

Do ważności upoważnienia konieczny jest podpis dyrektora trafiku: Rostron względnie jego zastępcy: Barsby, który umieszczony winien być na pierwszej stronie upoważnienia.

Upoważnienia te wydawane będą przeważnie podróżnym i turystom, którzy przy zwiedzaniu Polski, będą mogli korzystać z bezpłatnego nadawania telegramów do: Stanów Zjednoczonych Am. Północnej, Kanady Indyj Zachodnich, Ameryki Południowej i Środkowej i Wysp Hawajskich tylko drogą via Radio-Warszawa.

Przy zgłoszeniu się posiadacza upoważnienia w urzędzie należy postępować zgodnie z przepisami punktów 5, 6 i 7 niniejszego zarządzenia.

B. Telegramy odbierane w Polsce.

12) Urząd Telekomunikacyjny w Warszawie, po otrzymaniu zapytania ze strony wymienionych na wstępie krajów, przesyła je notą służbową do urzędu pocztowo - telekomunikacyjnego, będącego miejscem zamieszkania (siedzibą) odbiorcy w Polsce. Urząd telegraficzny zwraca się do niego z zapytaniem, czy zobowiązuje się opłacać telegramy, które będą nadchodziły do niego od nadawcy, wskazanego w nocie służbowej i w razie wyrażenie zgody odbiera od niego pisemne zobowiązanie.

13) Odpowiedź komunikuje się Urzędowi Telekomunikacyjnemu w Warszawie, który zawiadamia o niej kraj pochodzenia notą służbową, używając przyjętych międzynarodowych skrótów.

14) Odbiorca nie może być osobą przebywającą tylko chwilowo w Polsce. W razie poważnych i uzasadnionych wątpliwości co do wypłacalności odbiorcy, urząd pocztowo - telekomunikacyjny może zażądać od niego wpłacenia do depozytu urzędu kwoty do zł. 50.—, którą można zwrócić odbiorcy tylko po uprzednim ustaleniu w porozumieniu z Urzędem Telekomunikacyjnym w Warszawie, że od odbiorcy nie będą przypadały do uiszczenia żadne należności z tytułu rachunku gwarancyjnego.

15) Telegramy na rachunek gwarancyjny nie mają żadnych oznak w nagłówku, adresie lub treści telegramu.

16) Po upływie miesiąca kalendarzowego Towarzystwa biorące udział w wymianie telegramów na rachunek gwarancyjny prześlą Izbie Kontroli Rachunkowej P. i T. łącznie z rachunkami za wymianę radiotelegraficzną rachunki poszczególne, dla każdego odbiorcy oddzielnie, w dwóch egzemplarzach wraz z odpowiednim wykazem. Rachunki te mogą opiewać na złote, jeżeli zaś będą wystawione w walucie kraju pochodzenia, przelicza się je na złote według kursu, jaki dla każdego miesiąca obrachunkowego będzie komunikowany Izbie Kontroli Rachunkowej P. i T. przez Ministerstwo Poczt i Telegrafów. Rachunki wystawione przez siebie dla poszczególnych nadawców, przesyła Izba urzędom telegraficznym za pośrednictwem właściwych Dyrekcyj dla zainkasowania wymienionych w nim kwot.

17) Wpłacone według rachunków kwoty wciąga się do dziennika przyjętych telegraku gwarancyjnego". Jeden egzemplarz rachunku gwarancyjnego". Jede negzemplarz rachunku zostawia się odbiorcy, drugi po odnotowaniu na nim wpłaty i pozycji wpisu do dzienni-

ka przyjętych telegramów odsyła się Izbie Kontroli Rachunkowej Poczt i Telekomunikacji.

18) Ogólna należność z rachunku telegramów gwarancyjnych, przeliczona na franki złote w sposób wskazany w punkcie 9) stanowi kredyt Towarzystwa prowadzącego wymianę radiotelegraficzną i wchodzi do rachunku miesięcznego.

19) W wypadku rachunków kwartalnych sporządza się zestawienie rachunków miesięcznych i wyprowadza się saldo kwartalne.

12.
Telegramy prasowe nadawane przez dziennikarzy zagranicznych.

Postanowienia Ordynacji telegraficznej dotyczące telegramów prasowych (§ 31) ustalają prawo nadawania tych telegramów dla osób posiadających legitymacje dziennikarskie, przy czym dla telegramów krajowych wystarczające są legitymacje wydawane przez redakcje czasopism, a dla telegramów zagranicznych legitymacje stwierdzone pieczęcią Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

Zachodzą jednak przypadki, że na okres sporadycznych zjazdów różnych organizacyj na terenie Polski lub wizyt osób politycznych, przybywają również dziennikarze zagraniczni, którzy — posiadają wprawdzie legitymacje dziennikarskie wystawione przez redakcje swych dzienników, jednak legitymacje te nie są stwierdzone pieczęcią Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

Ponieważ ostatnio, podczas pobytu w Polsce Ministra szwedzkiego towarzyszący mu dziennikarze napotykali na utrudnienia przy nadawaniu telegramów prasowych, a nawet spotykali się z odmową przyjęcia telegramów z powodu braku legitymacji wystawionej przez M. S. Z. i dopiero na skutek interwencji towarzyszącego dziennikarzom przedstawiciela Min. Spraw Zagranicznych sprawa została ostatecznie wyjaśniona, Ministerstwo Poczt i Telegrafów wyjaśniło, że w podobnych przypadkach nie należy czynić żadnych trudności przy przyjmowaniu telegramów prasowych, których zresztą sama treść i adresy nie dają wątpliwości co do charakteru nadawanego telegramu.

Nadmienia się, że dziennikarze zagraniczni przebywający w Polsce jedynie czasowo, nie otrzymują z Ministerstwa Spraw Zagranicznych żadnych legitymacyj i wskutek tego legitymować się mogą dokumentami, które otrzymali z własnych redakcyj.

13.
Zwrot nadpłat należności telegraficznych.

Sprawa zwrotu nadpłaconych należności telegraficznych zostanie uregulowana jednolicie przy okazji zmiany Ordynacji Telegraficznej.

Narazie należy zwracać z urzędu wszystkie nadpłaty przekraczające 2 zł. natomiast nadpłaty nieprzekraczające 2 zł. należy zwracać tylko na żądanie nadawców.

Według postanowienia § 42, ust. 7 Ordynacji Telegraficznej IV. Tg. 2. urząd nadawczy po otrzymaniu zawiadomienia o sumie wypłaconej posłańcowi za doręczenie telegramu (XPP, XPT) zwraca nadawcy różnicę między sumą złożoną (kaucją) a wypłaconą.

Postanowienie to nie przewiduje specjalnego postępowania w przypadku, gdy nadawca z chwilą zwrotu tejże różnicy opłaty nie będzie mieszkał na obszarze urzędu nadawczego.

W tym więc przypadku urząd nadawczy winien dotyczącą sumę przesłać nadawcy do jego miejsca zamieszkania służbowym przekazem pocztowym.

TELEFON

14.
Abonament sezonowy i terminowy.

W miejscowościach klimatycznych, uzdrowiskowych, letniskowych i wystawowych zdarzają się częstokroć wypadki, że klienci reflektujący na instalację stacji telefonicznej nie rozróżniają abonamentu sezonowego od terminowego, nie znają warunków obowiązujących przy tego rodzaju umowach i wskutek tego mylnie wypełniają druk „zgłoszenie o wykonanie instalacji“. Powoduje to niewłaściwy wymiar opłat, a w konsekwencji reklamacje i pretensje klientów.

W każdym przeto wypadku zgłoszenia abonamentu telefonicznego sezonowego lub ter-

nowego należy szczegółowo informować reflektantów o warunkach obowiązujących przy specjalnych rodzajach abonamentu, a wyszczególnionych w § 35 Ordynacji telefonicznej oraz poz. 7 i 20 (uwagi) taryfy telefonicznej.

15.

Bezpłatne doniesienie o wypadkach.

Na podstawie zarządzenia Ministerstwa P. i T. z dnia 16. kwietnia 1935 r. Nr. TE. 2000 wyjaśnia się, jak następuje:

Z postanowień art. 24, ustęp 3 ustawy o poczcie, telegrafie i telefonie jasno wynika, że od opłaty telefonicznej i telegraficznej są wolne telegramy i doniesienia telefoniczne wysyłane przez osoby prywatne o pomoc do właściwych władz państwowych w wypadkach napadów rachunkowych, pożarów, epidemii, powodzi i t. d.

Zatem zwolnienia od opłat przyznane postanowieniami art. 24 są uwarunkowane tak treścią spraw, jak również ograniczone co do osób, które mogą ze zwolnień tych korzystać.

Postanowień więc tego artykułu, jako przepisów wyjątkowych, nie można interpretowaj rozszerzająco.

Z tego wynika, że telegramy i doniesienia telefoniczne wysyłane tylko przez osoby prywatne do władz mogą korzystać z uprawnień jakie daje art. 24, ust. 3. Z uprawnień bezpłatnego korzystania przy doniesieniach telefonicznych nie mają prawa korzystania Władze przy wzajemnym porozumiewaniu się między sobą, względnie wydawania zarządzeń lub dyspozycyj zapobiegawczych osobom prywatnym.

Uzasadnienie tak ujętego postanowienia polega na tym, że chodzi tutaj o danie możności osobie prywatnej spełnienia moralnego obowiązku, albowiem nie można wymagać od osoby prywatnej ponoszenia kosztów materialnych, gdy ustawowo osoba taka do ingerowania w sprawach, wyszczególnionych w art. 24, ust. 3 ustawy o poczcie, nie jest obowiązana.

Natomiast inaczej się ta sprawa przedstawia, jeżeli chodzi o wszelkie Władze państwowe, a w szczególności policyjne. Władze te w wypadkach przewidzianych w omawianym art. 24, ust. 3 są już z samego stanowiska swego urzędu, obowiązane do stosowania wszelkich środków zapobiegawczych i dlatego też wzmiankowane czynności winny być przez nie spełniane ze środków pieniężnych, jakie są i powinny być na ten cel przeznaczane.

Reasumując powyższe, zaznacza się, że policja państwowa, jakoteż wszelkie inne władze państwowe, nie są upoważnione do bezpłatnego nadawania telegramów i rozmów telefonicznych w korespondencji między sobą i innymi władzami.

W związku z tym poleca się urzędom i agencjom pt., aby wszystkie telegramy i rozmowy władz państwowych, a zatem i policji państwowej traktowały w każdym wypadku jako płatne i należności za nie włączały do miesięcznych rachunków.

Powyższe nie dotyczy korespondencji telegraficznej i telefonicznej, o której mowa w art. 24, ustęp 2 i 4 ustawy o poczcie (telegramy Państwowego Instytutu Meteorologicznego, telegramy i rozmowy władz wojskowych, admin. ogólnej i bezpieczeństwa w czasie wojny i t. d.

16.

Ewidencja zaległości opłat telekomunikacyjnych.

Celem ujęcie w ewidencję Dyrekcji Okr. P. i T. zaległości opłat telekomunikacyjnych zarządza się co następuje:

Placówki pt. sporządzają na druku Nr. 1123 pojedynczo i przesyłają najpóźniej w dniu 4-tym miesiąca obwodowym upt., względnie rejonowym urzędom telef.-telegr. (jeśli urząd taki znajduje się na terenie obwodu) następujące wykazy:

1) Wykaz zaległości opłat telekomunikacyjnych władz i urzędów wojskowych, przedsiębiorstw i zakładów państwowych oraz monopoli i funduszów, według stanu z dnia ostatniego poprzedniego miesiąca. W wykazie tym podać należy obciążenia poszczególnych instytucji, po dzień sprawozdawczy według tytułów należności (abonament, opłaty za rozmowy międzymiastowe i t. p.).

2) Wykaz zaległości opłat telekomunikacyjnych abonentów prywatnych według stanu z dnia ostatniego poprzedniego miesiąca. W wykazie tym podać należy ogólne sumy zaległości opłat abonentów prywatnych według tytułów (abonament, opłaty za rozmowy międzymiastowe i t. p.).

Obwodowe urzędy pt. względnie rejon. urzędy telef.-telegr. sporządzają na podstawie otrzymanych wykazów i wykazu własnego odpowiednie ad 1) i 2) wykazy zbiorcze i przedkładają je wprost Oddziałowi TE Dyrekcji Okr. P. i T. najpóźniej w dniu 9-tym miesiąca łącznie z rachunkami Policji Państwowej i Straży Granicznej.

Urzędy obwodowe (rejonowe) obowiązane są przedstawiać Dyrekcji również stosowne ad 1) i 2) wykazy próżne, jeśli w danym miesiącu aboneci nie zalegają z opłatami telekomunikacyjnymi.

Postanowienia niniejsze nie zwalniają placówek pt. od obowiązku sporządzania i dołączania do rachunków miesięcznych wykazów zaległości, przewidzianych w § 18 V. Tf. 4.

17.
Kontrola opłat telefonicznych i telegraficznych.

Rozporządzeniem Ministra P. i T. z dnia 23 lutego 1932 r. (Dz. U. M. P. i T. Nr. 4, poz. 41) kontrola opłat telefonicznych i telegraficznych została wyłączona z zakresu działania Izby Kontroli Rachunkowej P. i T. w Bydgoszczy i powierzona Dyrekcjom Okr. P. i T. w ramach objętych tym zarządzeniem oraz przepisami rachunkowymi (X. R. 3).

Obecnie jednak instrukcja organizacyjna dla jednostek kierowniczych, wykonawczych i centralnych p. p. „P. P. T. T.“ § 26, lit. d), (Dz. U. M. P. i T. Nr. 20 z 1935 r.) obowiązek wszelkiej kontroli rachunkowej jednostek wykonawczych na terenie obwodu, a zatem i kontroli opłat telefon., oraz telegraficznych nałożyła na urzędy obwodowe. Na terenie zaś tego obwodu, w którym ma siedzibę rejonowy urząd telef.-telegr., obowiązek tej kontroli ciąży na rejonowym urzędzie telef.-telegr.

Wspomniane jednostki kontrolne, przeprowadzać będą zatem kontrolę opłat telefonicznych i telegraficznych w dotychczasowym zakresie oraz w takim jaki był przewidziany dla oddziału eksploatacji telekomunikacyjnej D. O. P. i T. wymienionym wyżej rozporządzeniem z 1932 r. oraz przepisami rachunkowymi (X. R. 3).

Kontrola rachunkowo - kasowa, którą wykonuje naczelnik urzędu obwodowego osobiście lub pod jego bezpośrednim nadzorem urząd obwodowy, obejmuje kontrolę opłat telefonicznych i telegraficznych:

I) Urzędy obwodowe (rejonowe urzędy tlf.-tlgr.) obowiązane są przeprowadzić szczegółową kontrolę opłat gotówkowych za telegramy nadane i za rozmowy międzymiastowe, zgłoszone w poszczególnych placówkach pt. na terenie całego obwodu.

Na terenie zaś tego obwodu, w którym ma siedzibę rejonowy urząd tlf.-telgr. obowiązek ten ciąży na rejonowym urzędzie.

Kontrola ta winna być wykonywana w takim zakresie, jaki jest ustalony dla urzędów kontrolnych przepisami rachunkowo - kasowymi (X. R. 3) biorąc za podstawę dokumenty wyszczególnione w § 3 tych przepisów.

II) Nadto urzędy obwodowe (rejonowe urzędy tlf.-tlgr.) w odniesieniu do wszystkich placówek pt. na terenie swoje obwodu, mają obowiązek przeprowadzania co miesiąc szczegółowej kontroli następujących opłat:

a) wstępnych i instalacyjnych,
b) abonamentowych za telefony,
c) za rozmowy międzymiastowe, przeprowadzone na kredyt,
d) za telegramy nadane na kredyt drogą telefoniczną, oraz
e) należności wypłaconych posłańcom za doręczanie telegramów adresowanych do zamiejscowego obszaru poczt.

Kontrola ta winna być wykonywana w myśl przepisów o pobieraniu i zarachowaniu taryfowych należności telefonicznych (V. Tf. 4) i w takim zakresie, jaki jest przewidziany dla oddziału eksploatacji telekomunikacyjnej Dyrekcji rozporządzeniem Ministerstwa P. i T. z dnia 23. II. 1932 r. (Dz. U. M. P. T. Nr. 4, poz. 41), oraz przepisami rachunkowo - kasowymi (X. R. 3).

III) Dokumenty niezbędne do skontrolowania opłat wymienionych wyżej w punkcie 2) otrzymują urzędy obwodowe co miesiąc, z Wydziału Admin. Oddział Kontroli Rachunków, po uprzednim przeprowadzeniu przez ten Wydział cenzury dokumentów i odpowiednim ich zaklauzowaniu.

Ważniejsze z tych dokumentów są następujące:

a) wykaz rat wstępnych i instalacyjnych

z sumarycznym zestawieniem i dołączonym doń wykazem zaległości tych opłat,

b) wykaz telefonicznych opłat abonamentowych z dotyczącym sumarycznym zestawieniem i dołączonym doń wykazem zaległości,

c) sumaryczny wykaz kredytowanych należności za rozmowy międzymiastowe z sumarycznym zestawieniem i dołączonym doń wykazem zaległości z tego tytułu,

d) dziennik telegramów nadanych przez abonentów w drodze telefonicznej z umieszczonym na ostatniej stronie zestawieniem sumarycznym i dołączonym doń wykazem zaległości z tego tytułu,

e) dziennik kasowy opłat telegraficznych i telefonicznych wraz z dotyczącymi załącznikami usprawiedliwiającymi poszczególne pozycje przychodowe i rozchodowe tego dziennika,

f) rachunki należności wypłaconych posłańcom za doręczanie telegramów adresowanych do zamiejscowego obszaru pocztowego.

ad a) Kontrola polega na sprawdzeniu czy raty opłat wstępnych i instalacyjnych są ściągane w przepisanych terminach i zarachowane,

ad b) Kontrolę opłat abonamentowych przeprowadzają urzędy w ten sposób, że wykaz telefonicznych opłat abonamentowych porównywują z kartami ewidencyjnymi stacyj telefonicznych danych placówek pocztowych (§ 7 X. R. 3).

ad c) Niezależnie od kontroli, przewidzianej przepisami rachunkowymi X. R. 3 kontrola kredytowanych opłat abonentom za rozmowy międzymiastowe polega:

1) na cyfrowym sprawdzeniu sumarycznego wykazu kredytowanych należności za rozmowy międzymiastowe,

2) na szczegółowym sprawdzeniu sumarycznego zestawienia należności za kredytowane rozmowy międzymiastowe, a w szczególności, czy suma należności zaległych z poprzedniego miesiąca, została przeniesiona na następny miesiąc, czy należności wpłacone w gotówce lub za pośrednictwem P. K. O., które zostały zaliczone na pokrycie urzędu, zgadzają się ogólną sumą rubryki 12 dziennika kasowego opłat telefonicznych i telegraficznych — czy zalegające należności ściągane są w drodze administracyjnej, a w razie nieściągalności przedkładane Dyrekcji do umorzenia,

3) na wyrywkowej kontroli dzienników ruchu tych central, z którym kontrolowana centrala miała połączenie (§ 1. X. R. 3).

Przy wykonywaniu tej kontroli, która ma być przeprowadzana przynajmniej raz do roku, chodzi o sprawdzenie, czy rozmowy przeprowadzone przez pewną centralę, zostały wpisane do dzienników ruchu, a następnie, czy kategoria rozmowy i czas trwania rozmowy zgadza się z wpisami innej centrali.

4) na szczegółowej kontroli opłat za wszystkie rozmowy telefoniczne międzymiastowe przeprowadzone z placówek jednoosobowych na podstawie otrzymywanych z tych placówek odpisów kartek zamówieniowych i notowań central bezpośrednio z placówkami tymi połączonych (§ 106 V. Tf. 3).

W tym celu należy zarządzić prowadzenie tych dzienników na okres kilku dni, wzgl. w wypadkach gdy centrala współpracująca leży na terenie innego obwodu, należy zwrócić się do właściwego urzędu obwodowego o wydanie takiego zarządzenia i nadesłanie dzienników ruchu do wglądu.

IV. ujawnione przy kontroli usterki formalnościowe winny być podawane bezpośrednio placówkom kontrolowanym do wiadomości z odpowiednimi pouczeniami. Wszelkie niedokładności i wątpliwości w dokumentach kontrolowanych winny być wyjaśnione i usuwane drogą korespondencyjną, a w razie koniecznej potrzeby drogą dochodzeń na miejscu za zezwoleniem Dyrekcji.

V. na usterki kwotowe, nie nasuwające żadnych wątpliwości, sporządzają urzędy obwodowe (rejonowe) rejestry usterkowe i przesyłają je do Wydziału Admin. Oddział Kontroli Rachunków Dyrekcji. przy wykazach rejestrów usterkowych, z zachowaniem wskazówek podanych w § 3, pkt. 42—50 przepisów rachunkowo - kasowych (X. R. 3).

Dołączanie dokumentów, na podstawie których sporządzono rejestry usterkowe, jest zbędne, gdyż sprawdzanie przez Dyrekcję usterek będzie tylko wtedy miało miejsce, gdy ich słuszność zostanie zakwestionowana przez zainteresowane placówki pt.

Otrzymane do kontroli dokumenty przetrzymywać będą urzędy obwodowe przez czas określony obowiązującymi przepisami aż do zeszkartowania.

W końcu zauważa się, że opisana powyżej kontrola, winna być wykonywaną nader skrupulatnie, na co będą zwracać szczególniejszą uwagę organy inspekcyjne Dyrekcji przy sposobności rewizji urzędów obwodowych.

18.

Kredytowane opłaty telefoniczne i telegraficzne obserwatorów rzecznych.

1) Ministerstwo Poczt i Telegrafów zezwoliło na kredytowanie opłat za rozmowy telefoniczne i telegramy obserwatorów stacyj sygnalizacyjno powodziowych w sprawach dotyczących stanu wód.

2) Obserwatorzy rzeczni zaopatrzeni w odpowiednie legitymacje, wydane przez właściwy Urząd Wojewódzki, przeprowadzać mogą rozmowy telefoniczne z rozmównic publicznych względnie nadawać telegramy w placówkach pt. po wylegitymowaniu się bez uiszczania opłat.

3) Zamówienia rozmów telefonicznych wpisuje się w takich wypadkach na kartkach druk Nr. 1113. Przyjmujący zamówienie winien na obu egzemplarzach kartki zamówieniowej odnotować imię, nazwisko i numer legitymacji, oraz nazwę władzy, która ją wydała.

4) Rozmowy te wpisuje się podobnie jak rozmowy płatne gotówką do dziennika kasowego opłat za rozmowy przeprowadzone z rozmównicy (druk Nr. 1116), przy czym przez wszystkie rubryki dotyczące opłat umieszcza się notatkę: „Opłata kredytowana w myśl zarządzenia D. O. P. i T. Nr. . . . . z dnia . . . . . “.

5) Ogólną sumę opłat, należnych za rozmowy przeprowadzone z rozmównic publicznych przez obserwatorów rzecznych, wpisuje się w ostatnim dniu miesiąca do wykazu opłat kredytowanych za rozmowy międzymiastowe.

6) Telegramy, nadawane przez obserwatorów rzecznych nakleja się na blankiety przeznaczone na telegramy kredytowane, wpisuje do dziennika telegramów kredytowanych (druk Nr. 1118) nie zaliczając opłaty za przyjęcie telegramu przez telefon, po czym postępuje się w dalszym ciągu jak z innymi telegrami za opłatą kredytowaną.

7) Na kredytowane opłaty telefoniczne i telegraficzne obserwatorów rzecznych sporządza się z początkiem następnego miesiąca rachunek na druku Nr. 1120 dołączając doń oryginały kartek zamówieniowych i kupony nadanych telegramów.

8) Tak sporządzone rachunki przesyła się łącznie z rachunkami Policji Państwowej i Straży Granicznej do właściwego urzędu obwodowego (rejonowego), który z kolei przedstawia je Dyrekcji do zrealizowania.

9) Sumy opłat z rachunków przesłanych do zainkasowania wpisuje się w odpowiednich wykazach sumarycznych w kol. „pokrycie“.

10) W wypadkach, gdy obserwatorzy rzeczni posiadają stacje telefoniczne opłacane z sum skarbowych, inkasa opłat dokonuje się według postanowień § 41, V. Tf. 4.

19.

Nadzwyczajne dyżury w centralach telefonicznych.

1) Nadzwyczajne dyżury w centralach telefonicznych zarządza i odwołuje Dyrekcja Okręgu Poczt i Telegrafów lub właściwy obwodowy urząd poczt.-telekom. (rej. urząd telef.-telegr.) na żądanie władz administracji ogólnej.

2) W wypadkach bezpośredniego zwrócenia się organów władz do placówek pt. o zaprowadzenie lub odwołanie dyżuru w dziale służby telefonicznej, winna zainteresowana placówka bezzwłocznie porozumieć się z naczelnikiem względnie zastępcą naczelnika przełożonego urzędu obwodowego i po przedstawieniu sprawy zastosować się do jego zarządzenia.

20.

Należności telefoniczne gmin i związków komunalnych.

Wobec stwierdzenia przez Ministerstwo P. i T. wypadku, że Centralna Komisja Oszczę-

dnościowo - oddłużeniowa dla Samorządu, powzięła samowolnie decyzję co do odroczenia i rozłożenia na raty zaległości z tytułu kredytowanych opłat telefonicznych pewnego Związku Samorządowego, na skutek mylnej interpretacji rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1935 r. o poprawie gospodarki i finansów związków samorządowych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 846) w brzmieniu ustalonym nowelą z dnia 14 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 506), które to rozporządzenie nie dotyczy należności telefonicznych i telegraficznych, albowiem mają one charakter publiczno - prawny, poleca się urzędom i agencjom pt. pobierać od gmin i związków komunalnych kredytowane opłaty telef. i telegr. w terminach ustalonych w § 39 ordynacji telef. oraz §§ 56—59 przepisów o pobieraniu i zarachowaniu taryfowych należności telefon. (V. Tf. 4).

Po wyczerpaniu środków, przewidzianych w normalnym trybie postępowania, stosować należy w przypadku nieuiszczenia w przepisanym terminie należności telefonicznych — rygory przewidziane w cytowanych przepisach oraz w § 15 ordynacji telef. jak również w poz. 10, ust. 7 taryfy telefonicznej.

21.

Odkażanie aparatów telefonicznych.

Na skutek zarządzeń porządkowych poszczególnych Wojewodów z 1931 r. został nałożony na abonentów, zatrudniających pracowników oraz tych, którzy posiadają telefony w miejscach dostępnych dla publiczności, obowiązek odkażania aparatów telefonicznych.

Obowiązek ten ciąży na samych abonentach i do nich wyłącznie należy decyzja wyboru czy odkażania będą dokonywali sami, (i wtedy nie będą obowiązani do uiszczania jakichkolwiek opłat na rzecz firmy odkażającej aparaty telefoniczne), czy też odkażanie powierza upoważnionym jednostkom.

W tym więc duchu należy udzielać informacji na ewentualne zapytania abonentów względnie Starostw, natomiast zalecanie jakichkolwiek firm dezynfekujących aparaty telefoniczne nie jest wskazane.

22.

Odległości central.

Odległości central telefonicznych, obliczona na podstawie stref podanych w spisie placówek pt. różnią się w niektórych wypadkach od odległości obliczonych na podstawie map z tej przyczyny, że przy ustalaniu stref telefonicznych przyjęto dla ułatwienia za podstawę pola sytuacyjne o powierzchni 10 km. × 10 km.

W razie zauważenia takiej różnicy należy donieść o tym bezzwłocznie Dyrekcji O. P. i T., która po sprawdzeniu wyda odpowiednie zarządzenie.

Jeśli chodzi o odległości w strefie I (do 25 km), każda z placówek otrzymała w swoim czasie i powinna posiadać spis central położonych w odległości o 10—15—20—25 km. od danej placówki, a to celem stosowania odpowiednich stawek taryfowych za rozmowy z pobliskimi miejscowościami. Placówki, które wykazów tych nie posiadają lub które stwierdziły różnice między stanem faktycznym, a podanym w wykazie, doniosą o tym bezzwłocznie Dyrekcji.

W wypadku gdyby się okazało, że któraś z central telefon. położona według obliczenia na podstawie pól sytuacyjnych w strefie I-ej nie została objęta wykazem należy również o tym donieść Dyrekcji.

23.

Opłaty za rozmowy międzymiastowe.

1) Zgodnie z postanowieniami poz. 10, pkt. 3) taryfy telefonicznej przy rozmowach prowadzonych na odległościach ponad 25 km., gdy czas trwania rozmowy przekracza 3 minuty, za każdą następną minutę lub jej część pobiera się opłatę w wysokości równej trzeciej części opłaty za trzyminutową rozmowę. Przy obliczaniu stawek za 1 minutę wyniki dzielenia zaokrągla się do kwoty podzielnej przez 5, a to: 1 i 2 w dół do 0, 3 i 4 w górę do 5, 6 i 7 w dół do 5, 8 i 9 w górę do 10.

2) W niżej zamieszczonej tabeli podano stawki za 3 i 1 minutowe okresy rozmowy.

Tabela opłat za rozmowy krajowe												
Odległość w km.	w godz. siln. ruchu				w godz. słab. ruchu				w godz. nocn. ruchu		prasowe i PAT	
	zwykła		pilna		zwykła		pilna					
	3 min.	1 min.	3 min.	1 min.	3 min.	1 min.	3 min.	1 min.	3 min.	1 min.	3 min	1 min.
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
	g r o s z y											
25— 50	100	35	200	70	60	20	120	40	40	15	50	15
50—100	200	65	400	130	120	40	240	80	80	25	100	35
100—200	300	100	600	200	180	60	360	120	80	25	150	50
200—300	350	115	700	230	210	70	420	140	120	40	175	60
300—400	400	135	800	270	240	80	480	160	120	40	200	65
400—500	450	150	900	300	270	90	540	180	200	65	225	75
500—600	500	165	1000	330	300	100	600	200	200	65	250	85
600—700	550	185	1100	370	330	110	660	220	200	65	275	90
700—800	600	200	1200	400	360	120	720	240	200	65	300	100
800—900	650	215	1300	430	390	130	780	260	200	65	325	110

3) W wypadkach, gdy czas trwania rozmowy przekracza wielokrotność 3-ch minut, opłatę **za każdy trzyminutowy** okres trwania rozmowy obliczać należy według stawek podanych w kol. 2, 4, 6, 8, 10, 12 wyżej zamieszczonej tabeli, a dopiero opłatę za dalsze jedną lub dwie minuty należy obliczać w wysokości podanej w kol. 3, 5, 7, 9, 11 i 13 tabeli.

Przykład: za zwykłą rozmowę z miejscowością odległą o 100 km. w godzinach silnego ruchu, gdy czas trwania rozmowy wynosił 8 minut pobrać należy:

Za 6 minut	400 gr.
za dalsze dwie minuty . .	130 gr.
razem:	530 gr.

24.

Ordynacja telefoniczna. Wyjaśnienia.

W sprawie naruszenia warunków umowy abonentowej Ministerstwo zarządzeniem z dnia 25 września 1935 r. Nr. TE. 2000 wyjaśnia, co następuje:

1) abonent telefoniczny, który bez zezwolenia Dyrekcji dokonał zmiany w urządzeniach stacji abonentowej (założenie dodatkowego sprzętu jest równoznaczne z dokonaniem zmiany), naruszył tym samym warunek umowy abonentowej (§ 3 ord. telef.), zawarty w § 11, ust. 2 ordynacji telefonicznej i z racji naruszenia warunku, abonent ten winien będzie wynagrodzić powstałe stąd szkody i straty (§ 18 ord. telef.). Straty te mogą m. in. obejmować także nieuiszczone opłaty telefoniczne, przewidziane za urządzenia dodatkowe w przypadku założenia przez abonenta takich urządzeń, opłaty te winny być obliczone za ustalony okres czasu korzystania przez abonenta z tych urządzeń,

2) w myśl § 16 ordynacji telefonicznej w razie rozwiązania umowy abonamentowej z winy abonenta, obowiązany jest on uiścić karę umowną, której wysokość reguluje cytowany § 16 ordynacji. Żądanie od abonenta wyższej kary umownej byłoby sprzeczne z ordynacją i jako takie nie miałoby podstaw prawnych.

25.

Prywatne spisy abonentów telefonicznych.

Obok spisów abonentów telefonicznych nakładu urzędowego Ministerstwa P. i T. powstają wydawnictwa prywatnych spisów abonentów, wydawanych przez osoby czy instytucje prywatne.

W wypadku zwracania się wydawców prywatnych spisów abonentów telefonicznych o ułatwienie przy wydawaniu omawianych spisów, lub o dostarczenie im aktualnych wykazów abonentów, żądaniom takim należy bezwarunkowo odmawiać.

W szczególności nie należy brać udziału w podobnych wydawnictwach.

Po ukazaniu się prywatnego spisu abonentów należy zbadać, czy wydawnictwo nie jest przedrukiem części oficjalnej spisu nakładu urzędowego, oraz czy nie zawiera błędów, następnie nabyty jeden egzemplarz takiego spisu przesłać Dyrekcji wraz ze szczegółowym sprawozdaniem.

26.

Prywatne urządzenia telefoniczno - telegraficzne.

A. Udzielanie zezwoleń i ewidencja prywatnych urządzeń telefonicznych.

Ustawa o poczcie, telegrafie i telefonie (Dz. U. M. P. i T. Nr. 20 z 1933 r. poz. 84) zezwala na zakładanie i używanie urządzeń telefoniczno - telegraficznych, przez osoby prywatne, oraz władze, urzędy i instytucje państwowe.

Prywatne urządzenia telefoniczno-telegraficzne dzielą się na:

1) Urządzenia telefoniczno - telegraficzne nie mające połączenia z siecią publiczną i zakładane na mocy zezwolenia Zarządu p. p. „P. P. T. T." dla potrzeb i własnego użytku osób, przedsiębiorstw i instytucyj prywatnych, komunalnych i t. p. (art. 8, ust. 1 ustawy).
2) Urządzenia telefoniczno - telegraficzne nie mające połączenia z siecią publiczną i zakładane bez zezwolenia dla użytku własnego na warunkach określonych w art. 11 ustawy.
3) Urządzenia telefoniczne prywatne przyłączone do sieci publicznej na zasadzie § 9 ordynacji telefonicznej za zezwoleniem p. p. „P. P. T. T." lub koncesjonariusza.
4) Urządzenia telefoniczno - telegraficzne oddzielnie zakładane przez władze, urzędy i instytucje państwowe, dla własnych potrzeb — art. 9, ust. (sieć kolejowa, wojskowa i t. p.).
5) Urządzenie telefoniczno-telegraficzne koncesjonowane — art. 8. ust. t. j. urządzenia przeznaczone dla użytku publicznego, lecz oddane w zarząd i eksploatację prywatną (sieci Polskiej Akcyjnej Spółki Telefonicznej).

Przedmiotem niniejszego zarządzenia są instrukcje ustalające tryb postępowania przy udzielaniu zezwoleń na:

a) zakładanie i używanie prywatnych urządzeń telefoniczno - telegraficznych nie mających połączenia z siecią publiczną, czyli urządzeń, wymienionych wyżej pod 1.
b) zakładanie, używanie i przyłączanie do sieci publicznej prywatnych urządzeń telefoniczno - telegraficznych (wyżej pod 3).

B. Instrukcja o prywatnych urządzeniach telefonicznych i telegraficznych nie mających połączenia z siecią publiczną.

Nawiązując do rozporządzenia Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 13 marca 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 18 z 1935 r. poz. 104 i Dz. Urz. M. P. i T. Nr. 6 z 1935 r. poz. 17) zmienionego rozporządzeniem Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 27 lutego 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 20 z 1936 r. poz. 166 i Dz. Urz. M. P. i T. Nr. 6 z 1936 r. poz. 10) o prywatnych urządzeniach telefonicznych i telegraficznych ustala się na podstawie zarządzeń Ministerstwa Poczt i Telegrafów z dnia 29. X. 1935 r. Nr. TE. 1000 z dnia 18. VIII. 1936 r. Nr. TE. 2118 z dnia 31. VII. 1936 r. Nr. TE. 5100 i z dnia 7. IX. 1936 r. oraz z dnia 5. X. 1936 r. Nr. TE. 5000 jakoteż z dnia 10. VI. 1937 r. Nr. TE. 2231, następujący tryb udzielania zezwoleń na zakładanie i używanie prywatnych urządzeń telefonicznych i telegraficznych, oraz rejestrowanie udzielonych zezwoleń.

I. Tryb udzielania zezwoleń.

1) Strona (osoba fizyczna lub prawna) ubiegająca się o zezwolenie winna w skierowanym do Dyrekcji Okręgu P. i T. wniosku wymienić swe imię i nazwisko, względnie firmę, swe prawne miejsce zamieszkania (dokładny adres) oraz zaznaczyć:

a) czy ubiega się o zezwolenie we własnym imieniu, czy zastąpionej osoby fizycznej lub prawnej, a jeśli tak to jakiej (imię, firma i adres),
b) podać źródła nabycia sprzętu technicznego, służącego do wykonania prywatnego urządzenia.

2) Do podania winien być załączony:
a) plan projektowanego urządzenia w 2-ch egzemplarzach,
b) schemat projektowanego urządzenia w 2-ch egzemplarzach, uzupełniony opisem aparatów telefonicznych, oraz opisem działania urządzenia.

3) Plan i schemat projektowanego urządzenia, wraz ze spisem aparatów i opisem działania sporządza strona ubiegająca się o zezwolenie.

4) Plan projektowanego urządzenia sporządzony w skali oznaczonej na planie tak dobranej, aby umożliwiała dokładnie zorientowanie się w potrzebnych szczegółach, winien zawierać:
a) oznaczenie dróg publicznych i prywatnych,
b) oznaczenie nazw miejscowości i granic posiadłości miejskich (realności) lub wiejskich wnioskodawcy.
e) oznaczenie zabudowań ze wskazaniem nazwy i przeznaczenia (np. dom mieszkalny, oficyna dla służby, hala fabryczna Nr. 2 i t. p.), w których mają być zainstalowane poszczególne części prywatnego urządzenia z oznaczeniem ich nazwy (np. centrala, aparat telefoniczny z przełącznikiem i t. p.) oraz połączenia pomiędzy tymi poszczególnymi częściami, w urządzeniach prywatnych składających się z większej ilości central i aparatów winno być oznaczone tylko rozmieszczenie central telefonicznych i aparatów głównych, oraz winny być podawane połączenia między centralami i aparatami głównymi, a budynkami, w których umieszczone są aparaty dodatkowe z oznaczeniem ilości tych aparatów.

5) Schemat projektowanego prywatnego urządzenia, winien łącznie z opisem działania przejrzyście wykazywać połączenia, budowę i działanie urządzenia, oraz współpracę poszczególnych części urządzenia. Spis aparatów telefonicznych winien zawierać, oznaczenie miejsca zainstalowania, wyliczonych w spisie aparatów telefonicznych. Miejsce zainstalowania, winno być określone według nazwy, użytej przy sporządzaniu planu prywatnego urządzenia telefonicznego (np. nazwa budynku i t. p.)

6) W poszczególnych wypadkach, jeśli ubiegającemu się o zezwolenie zależeć będzie na tym, aby miał możność do wykonywania zmiany miejsca zainstalowania aparatów dodatkowych w obrębie tego samego budynku (o ile zmiany nie wpłyną na zwiększenie ilości aparatów zainstalowanych w danym budynku), winien to wyraźnie zaznaczyć, a wówczas umieści się w akcie zezwolenia klauzulę odpowiedniej treści, jako oddzielny paragraf.

7) Wymiar arkuszy planu i schematu winien być w miarę możności dostosowany do wymiaru znormalizowanego arkusza papieru kancelaryjnego.

8) Podania stron ubiegających się o udzielenie zezwolenia, wraz z załącznikami (§ 2, ust. 2 podanego wyżej rozporządzenia Ministra P. i T.) przedstawiają urzędy (agencje) pt. przynależnym rejonowym urzędom telefoniczno - telegraficznym z odpowiednim wnioskiem. Rejonowe urzędy telefoniczno - telegraficzne przedstawiają następnie podania stron Dyrekcji Okręgu Poczt i Telegrafów po uprzednim rozpatrzeniu i uzupełnieniu wniosków urzędów agencji) pt.

Zasady natury eksploatacyjnej, według których wnioski urzędów (agencji) pt. winny być ewentualnie uzupełnione przez rejonowe urzędy telefoniczno - telegraficzne, są następujące:

a) budowanie i używanie prywatnych urządzeń telefonicznych winno mieć miejsce tylko wówczas, gdy cel, któremu mają służyć prywatne urządzenia, nie mógłby być osiągnięty w ramach istniejącej sieci telefonicznej p. p. „P. P. T. T.“ na warunkach podanych w ordynacji i taryfie (t. zn. wtedy, np. gdy założenie stacji abonamentowej, lub najem przewodów w obrębie sieci miejskiej czy okręgowej nie opłacałby się wobec braków w odpowiednim kierunku wolnych przewodów, a budowa-

nie nowych byłoby zbyt ryzykowne w porównaniu ze spodziewanymi dochodami lub z t. p. przyczyn).

b) na sieciach telefonicznych p. p. „P. P. T. T." w obrębie strefy I. zezwolenia nie będą zasadniczo udzielane chyba, że założenie stacji abonamentowej lub najem przewodów do bezpośredniego połączenia nie kalkulowałby się.

c) poszczególne części prywatnego urządzenia telefonicznego, winny się znajdować na terenach, lub w budynkach należących do tego samego właściciela wzgl. posiadacza.

9) Obowiązkowi uzyskiwania „koncesji" lub „zezwolenia" nie podlegają władze, urzędy i instytucje państwowe, które na zasadzie art. 9 ust. o poczcie, telegrafie i telefonie mają prawo, po uprzednim porozumieniu się z Ministerstwem Poczt i Telegrafów posiadać i używać dla własnych celów urządzenia telefoniczne i telegraficzne. Wymienione instytucje nie są także obowiązane uiszczać opłat przewidzianych w Dz. Taryf p. t. Nr. 8 z 1934 r. poz. 23.

10) Poza tym obowiązkowi uzyskania „zezwolenia" nie podlegają osoby posiadające urządzenia prywatne nie wykraczające poza ramy przewidziane w art. 11 ust. o poczcie, telegrafie i telefonie. Osoby te są również wolne od obowiązku uiszczania opłat przewidzianych w Dz. Tar. p. t. Nr. 8 z 1934 r. poz. 23.

11) Osoby ubiegające się o zezwolenie obowiązane są do uiszczania opłat (Dz. Taryf pt. Nr. 8 z 1934 r. poz. 23) dopiero wówczas, gdy zezwolenie otrzymają i to tylko za czas trwania zezwolenia. Jeżeli ktokolwiek posiada lub utrzymuje w ruchu urządzenia wychodzące poza ramy zakreślone w art. 11 ustawy, bez zezwolenia wówczas nie jest obowiązany do uiszczania opłat od zezwolenia, lecz odpowiada za naruszenie (brak zezwolenia) według art. 29 ustawy o poczcie, telegrafie i telefonie.

12) Jeżeli prywatne urządzenie telefoniczne zostanie przyłączone w całości lub częściowo do sieci telefonicznej p. p. „P. P. T. T.", wówczas zezwolenie gaśnie w stosunku do tej przyłączonej części lub całości urządzenia, a używanie jego podlega przepisom taryfy telefonicznej (§ 8 rozporządzenia Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 13 marca 1935 r.).

13) Aparaty dodatkowe (wewnętrzne) nie mające połączenia z centralą sieci miejskiej p. p. „P. P. T. T." stanowią prywatne urządzenia telefoniczne, na używanie którego posiadacz musi uzyskać zezwolenie tylko wówczas, gdy urządzenie to wychodzi poza ramy zakreślone w art. 11 ustawy o poczcie, telegrafie i telefonie. Dotyczy to takich prywatnych urządzeń telefonicznych, w których część aparatów dodatkowych ma połączenie z centralą sieci miejskiej p. p. „P. P. T. T." i skutkiem tego podlega przepisom taryfy telefonicznej (prywatna stacja abonentowa, a pozostała część aparatów nie ma takiego połączenia i służy tylko do rozmów wewnętrznych) (podstacja wewnętrzna).

II. Prywatne urządzenia telefoniczne Zakładów Górniczych.

Wewnętrzne urządzenia telefoniczne prywatne w Zakładach Górniczych są dwojakiego rodzaju a mianowicie:

1) Służące do celów administracji handlowej i jako takie podlegają obowiązkowi uzyskiwania zezwoleń trybem określonym w art. 8 (1) ustawy o poczcie, o ile wychodzą poza ramy zakreślone w art. 11 ustawy o poczcie, choćby nawet tego rodzaju urządzenia znajdowały się na terenie pola górniczego.

2) Służące tylko do zapewnienia bezpieczeństwa ruchu technicznego kopalni, Zakładu górniczego (art. 145, ust. 2, punkt 1—7 ustawy górniczej) (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 654 z 1930 r.) co do których mają zastosowanie postanowienia art. 149, ust. 7 ustawy górniczej, z tym, że właściwa terytorialnie Dyrekcja Okręgu Poczt i Telegrafów otrzymywać będzie niezwłocznie po uruchomieniu, przebudowie lub rozbudowie urządzenia kopie planów tych urządzeń telefonicznych do wiadomości.

Dyrekcja Okręgu Poczt i Telegarfów będzie się w wypadkach wątpliwych zwracała do właściwych Wyższych Urzędów Górniczych o ustalenie, które z aparatów i central prywatnego urządzenia telefonicznego konieczne są do utrzymania bezpieczeństwa ruchu technicznego Zakładu Górniczego.

Tryb udzielania zezwoleń dla tych urządzeń telefonicznych oraz sposób wykonania planów, schematów oraz opisów działania i spisów aparatów pozostaje analogiczny jak w instrukcji A. część I, punkt 1—5.

Jedynie na planach, schematach i wykazach aparatów, aparaty przeznaczone do zapewnienia bezpieczeństwa ruchu technicznego zakładu górniczego winny być w stosunku do aparatów służących do celów administracji handlowej oznaczone kolorem odmiennym.

Wyjaśnienia ogólne z zakresu ustawy górniczej.

W celu należytego oświetlenia motywów, na których jest oparty podział prywatnych urządzeń telefonicznych zakładów górniczych wyjaśnia się co następuje:

Pojęcia „pola górniczego" i „zakładu górniczego" należą do różnych kategoryj. Pole górnicze, to przestrzeń, na której nadaną jest własność górnicza co do pewnego minerału, zakład górniczy — to objekt, w którym jest prowadzona eksploatacja.

Stąd wynika, że zakład górniczy może obejmować kilka graniczących ze sobą pól górniczych. Odwrotnie, na polu górniczym nadanym na ten sam minerał może być parę zakładów górniczych, których dziedziny eksploatacji są oddzielone czy to powierzchnią pionową, przechodzącą przez granice na powierzchni, czy też płaszczyzną pionową, przechodzącą przez granice na powierzchni, czy też płaszczyzną poziomą, gdy np. właściciel pola górniczego prowadzi eksploatację głębokich, grubych pokładów np. t. zw. redenowskiego, a komu innemu odstąpi prawo eksploatacji cienkich górnych za pomocą tak zw. odkrywek.

Cechą charakterystyczną, rozstrzygającą o tym, jakie są granice zakładu górniczego, a co za tym idzie, jaki kompleks urządzeń może mieć wspólną wewnętrzną górniczą sieć telefoniczną — jest podleganie tych urządzeń jednemu kierownikowi ruchu, który w myśl przepisów prawa górniczego musi być zgłoszony u władzy górniczej, jest zatwierdzony przez władzę górniczą i jest odpowiedzialny za całokształt bezpieczeństwa ruchu,

A zatem pojęcie kierownika ruchu nie jest identyczne z pojęciem dyrektora technicznego jakiejś spółki akcyjnej, posiadającej kopalnie. Taki dyrektor techniczny może naprzykład decydować, czy ten lub inny pokład eksploatować — ze względu na interesy spółki, ale plany kopalni i zakładów pomocniczych podpisuje nie zarząd spółki, lecz kierownik ruchu i on jest odpowiedzialny wobec władzy górniczej za to, jak jest prowadzona eksploatacja.

Połączenie biur zarządu spółki z biurami kopalni podlega ogólnym przepisom ustawy o poczcie, telegrafie i telefonie. Natomiast pod pojęcia telefonów służących dla zapewnienia bezpieczeństwa ruchu podpadają połączenia telefoniczne z wewnętrzną siecią górniczą zarówno gabinetu kierownika ruchu w kantorze kopalnianym, jako też i mieszkania kierownika ruchu, gdyż w razie nagłego wypadku, każda chwila stracona przy wydaniu zapobiegawczych zarządzeń wywołać może bardzo poważne skutki. Z tych samych powodów do górniczej sieci wewnętrznej należy zaliczyć połączenia jej z mieszkaniami kierowników działów technicznych (również przewidzianych w prawie górniczym i zatwierdzonych przez władze górnicze), oraz mieszkania magazyniera, ponieważ w razie katastrofy w czasie nocnej zmiany, może zajść nagła potrzeba wezwania magazyniera dla wydania przyborów ratowniczych np. tlenowych — dla drużyny spieszącej na ratunek.

Ponieważ stwierdzenie, czy dane połączenie telefoniczne jest potrzebne dla bezpieczeństwa ruchu, wymaga specjalnego orientowania się w stosunkach eksploatacji górniczej, przeto z tych właśnie względów Dyrekcja Okręgu Poczt i Telegrafów zwracać się będzie do wyższych Urzędów Górniczych o ustalenie tej potrzeby w poszczególnych wypadkach.

III. Rejestracja zezwoleń.

1) Rejonowe urzędy telefoniczno-telegraficzne prowadzą ewidencję zezwoleń udzielonych na posiadanie i używanie prywatnych urządzeń telefonicznych i telegraficznych w specjalnie do tego celu przeznaczonej „Księdze ewidencyjnej udzielonych zezwoleń".
2) Księga ewidencyjna posiada kolejną ewidencję, aż do wyczerpania się wolnych kart księgi, po czym należy, nie przerywając ewidencji zaprowadzić następny tom księgi oznaczonej kolejnym numerem rzymskim.
3) Każde udzielone zezwolenie winno być wciągnięte do tej księgi w porządku chronologicznym i zaopatrzone w kolejny nu-

mer księgi. Nazwisko i imię (firmę) posiadacza zezwolenia oraz numer kolejny pod jakim zezwolenie zostało zapisane do księgi ewidencyjnej, należy wpisać według litery początkowej nazwiska, lub firmy, posiadacza zezwolenia do „skorowidza alfabetycznego nazwisk“.

Jeżeli nazwa osoby lub firmy składa się z dwóch lub więcej słów zasadniczych różnego brzmienia należy ją umieścić w skorowidzu pod odnośnymi literami początkowymi dwa lub więcej razy.

W razie wyczerpania się wolnych kart w skorowidzu, należy postąpić zgodnie ze wskazówkami w części III, ust. 2.

4) Zezwolenia, które wygasły, zostały cofnięte, lub straciły swą ważność z innych przyczyn, należy wykreślać z księgi ewidencyjnej notując w rubryce, w której jest wpisane wykreślone zezwolenie — powód wykreślenia, podając ewentualnie numer i datę dotyczącego zarządzenia.

Nazwisko posiadacza zezwolenia należy również skreślić ze skorowidza.

5) O ile rubryka „8“ lub inna księgi ewidencyjnej, zostanie wypełniona całkowicie, wówczas należy przenieść wpisy do następnej kolejnej wolnej rubryki księgi podając w uwagach nowej rubryki krótkie omówienie, numer kolejny, rubryki poprzedniej i odwrotnie. W rubryce drugiej skorowidza należy równocześnie obok nazwiska posiadacza zezwolenia, wpisać nowy numer księgi ewidencyjnej, po skreśleniu numeru poprzedniego.

6) W rubryce dziewiątej księgi ewidencyjnej należy zaznaczyć czy zezwolenie zostało udzielone na urządzenie telefoniczne, czy telegraficzne.

7) Księga ewidencyjna jak i skorowidz winny być utrzymane bezwzględnie w stanie ciągłej aktualności.

IV. Prywatne urządzenia telegraficzne.

Do prywatnych urządzeń telegraficznych należy stosować postanowienia zawarte w części I. i III. niniejszego zarządzenia.

V. Ewidencja prywatnych urządzeń telefonicznych wolnych od zewoleń.

Rejonowe urzędy telefoniczno - telegraficzne prowadzą księgę ewidencji urządzeń telefoniczno - telegraficznych wolnych od zezwoleń na podstawie art. 11 ust. o poczcie, oraz skorowidz.

VI. Ewidencja prywatnych urządzeń telefoniczno - telegraficznych władz, urzędów i instytucyj państwowych.

Rejonowe urzędy telefoniczno - telegraficzne prowadzą księgę ewidencji urządzeń telefoniczno - telegraficznych władz, urzędów i instytucji państwowych oraz skorowidz.

VII. Przedstawianie ksiąg ewidencyjnych Dyrekcji Okr. P. i T.

Rejonowe urzędy telefoniczno - telegraficzne przedstawiają Dyrekcji Okr. P. i T. w ciągu miesiąca po zakończeniu każdego półrocza kalendarzowego, księgi ewidencyjne prywatnych urządzeń do porównania z odpisami pozostającymi w Dyrekcji Okr. P. i T.

VIII. Ogólne uwagi.

Uzyskanie zezwolenia jest zatym konieczne tylko dla urządzeń prywatnych, wychodzących poza ramy określone w art. 11, lit. a, b i c, ustawy o poczcie, a więc wychodzących poza obręb granic tego samego gruntu, lub gdy odległość między granicami gruntów, należących do tego samego właściciela, przekracza 25 km. linii powietrznej, albo gdy urządzenia prywatne wychodzą poza obręb realności domów i zakładów przemysłowych.

Osobom ubiegającym się o zezwolenie na założenie i używanie prywatnych urządzeń telef.-telegr. w ramach art. 11 ustawy należy wyjaśnić, że urządzenia takie mogą być utrzymane bez obowiązku, uzyskania na nie zezwolenia. Urządzenia tego rodzaju są w konsekwencji wolne od opłat za zezwolenie.

Jednakże właściciele tych urządzeń mają obowiązek donieść Dyrekcji Okr. P. i T. o posiadaniu urządzenia, dołączając plan sytuacyjny, opis urządzenia i wykaz aparatów dla celów ewidencyjnych.

Jednocześnie wyjaśnia się, że sygnalizacja elektryczna przewodowa (urządzenia sygnalizacyjne przewodowe) nie wchodzi w zakres wyłączności państwowej, ustalonej w art. 7 ustawy o poczcie, telegrafie i telefonie, jeśli nie ma charakteru urządzeń telefonicznych, lub telegraficznych. Będzie miała ten charakter wów-

czas, gdy pod pozorem sygnalizacji służyć będzie np. do telegrafii.

Jakkolwiek sygnalizacja ta nie wchodzi w zakres wyłączności telefonu i telegrafu to jednak placówki pt. nie powinny się ograniczać do ewent. informacji o możności zakładania prywatnych urządzeń sygnalizacyjnych przewodowych, lecz winny starać się skłonić właścicieli urządzeń do abonowania do tego celu przewodów p. p. „P. P. T. T.“.

Osobom, które życzą sobie wynająć przewody do sygnalizacji na sieci miejskiej, z taryfą ryczałtową — należy wynajmować te przewody za opłatą według poz. 16/3 taryfy telefonicznej, a nie sieciach z taryfą licznikową za opłatą miesięczną w wysokości podwójnej opłaty stałej wyznaczonej dla aparatu głównego (poz. 16/2 taryfy), opłatę wstępną należy w tym przypadku pobierać w strefie pierwszej wg. poz. 20, lit. a w podwójnej wysokości a w strefie II wg. poz. 20 lit. b taryfy.

Należy przy tym zauważyć, że w nadsyłanych przez urzędy rejonowe sprawozdaniach dotyczących udzielania zezwoleń i rejestrowania prywatnych urządzeń telefoniczno - telegraficznych używana jest duża ilość najrozmaitszych planów, opisów i zestawień, zawierających częstokroć szczegóły niezwiązane z urządzeniami tlf.-tlgr., które mają być zarejestrowane.

Urzędy rejonowe (placówki pt.), zechcą przeto zwracać uwagę na to, aby wnioski o zezwolenie nie zawierały innych załączników jak wymagane niniejszym zarządzeniem, które ustala obecnie tylko dwa załączniki t. zn. plan i schemat (opis działania i spis aparatów jest uzupełnieniem treści schematu i jako taki stanowi jego część integralną).

Tak samo nie należy kłaść zbytniego nacisku na stronę technicznego wykonania planów i schematów i nie odrzucać tych dokumentów pomimo prawidłowego ich wykonania tylko dlatego, że są wykonane np. odręcznie.

W końcu Dyrekcja wzywa wszystkie podległe placówki, w szczególności rejonowe urzędy telefoniczno - telegraficzne, do stałego badania za pośrednictwem nadzorów teletechnicznych (posterunków monterskich) i listonoszów, czy nie istnieją w terenie prywatne urządzenia tlf.-tlgr. bez zezwolenia, względnie bez porozumienia się z Ministerstwem P. i T., lub też prywatne urządzenia — wprawdzie wolne od „zezwolenia“ lecz nie zgłoszone do ewidencji. W wypadku ujawnienia nielegalnego prywatnego urządzenia tlf.-tlgr. należy donieść o tym Dyrekcji Okręgu P. i T. za pośrednictwem właściwego urzędu rejonowego przy dołączeniu opisu urządzenia.

C. Instrukcja o trybie postępowania przy udzielaniu zezwoleń na przyłączanie do sieci publicznej prywatnych urządzeń telefonicznych.

I. Tryb udzielania zezwoleń.

1) Urządzenia telefoniczne prywatne istniejące, lub nowozakładane mogą być przyłączane do telefonicznej sieci publicznej, jeżeli:

a) system tych urządzeń przystosowany jest pod względem technicznym do systemu centrali tej sieci miejskiej, do której instalacja ma być przyłączona,

b) urządzenie odpowiada warunkom technicznym, ustalonym w zarządzeniu Ministerstwa P. i T. z dnia 29. XII. 1930 r. (Dz. Urz. M. P. i T. Nr. 1 z 1937 r.),

c) aparaty prywatne rozmieszczone są w obrębie jednej realności (posesji).

Zezwoleń na przyłączanie prywatnych urządzeń do sieci udziela Dyrekcja Okręgu P. i T.

2) Osoby (fizyczne lub prawne) ubiegające się o zezwolenie na przyłączenie swoich urządzeń do sieci, powinny złożyć podanie w placówce pt., której podlega dana sieć miejska.

Podanie winno zawierać:

a) nazwisko osoby, względnie nazwę firmy, ubiegającej się o zezwolenie,

b) źródło nabycia i pochodzenia sprzętu teletechnicznego instalacji prywatnej,

c) rodzaj urządzenia mającego wejść w skład prywatnej stacji abonentowej,

d) adres posesji, w której prywatne urządzenia będą rozmieszczone.

Do podania powinna strona dołączyć:

e) plan rozmieszczenia urządzeń instalacji prywatnej, uzupełniony spisem aparatów w dwóch egzemplarzach,

f) schemat urządzenia uzupełniony opisem działania również w dwóch egzemplarzach,

3) Plany sytuacyjne i spisy aparatów, winny być opracowane w sposób wskazany w instrukcji „A“ część I, pkt. 4—5.

4) a) Schematy powinny być rysowane na arkuszach znormalizowanych, przejrzyćcie, w sposób wyraźny i czytelny, aby posiłkując się dołączonym opisem, można było wyrobić sobie dokładny pogląd na działanie urządzenia.

b) schematy i opisy powinny obejmować całokształt działania i możliwości technicznych zainstalowanej stacji prywatnej, a więc połączenia wewnętrzne, połączenia z liniami głównymi, podstacjami, grupami aparatów i wszelkimi urządzeniami dodatkowymi,

c) symbole teletechniczne użyte w schematach, powinny odpowiadać przyjętym normom,

d) linie prowadzące z jednego arkusza planu względnie schematu na drugi, powinny na krawędziach obu arkuszy być oznaczone w sposób jednakowy i tak doprowadzone do krawędzi, aby po przyłożeniu do siebie arkuszy odpowiednio schodziły się ze sobą,

e) każdy arkusz rysunku, planu względnie schematu winien mieć swój numer i nazwę umieszczoną w prawym dolnym rogu,

5) Złożone podania o przyłączenie prywatnych instalacji telefonicznych do sieci winny urzędy (agencje) pt. kierować przez urzędy obwodowe do rejonowych urzędów tlf.-tlgr.

Urzędy rejonowe rozpatrują je pod kątem widzenia obowiązujących warunków, stwierdzają, czy i w jakich granicach warunki te są dotrzymane i z odpowiednim sprawozdaniem przesyłają podania do decyzji Dyrekcji Okr. P. i T.

6) Po wydaniu zezwolenia na przyłączenie rejonowe urzędy tlf.-tlgr. przeprowadzają kontrolę wstępną prywatnej instalacji przed przyłączeniem jej do centrali sieci publicznej i stwierdzają przy tym czy urządzenie zgodne jest z warunkami zezwolenia i czy odpowiada warunkom technicznym.

Zależnie od wyniku kontroli urząd przyłącza prywatne urządzenie abonenta do centrali bez zastrzeżeń lub wstrzymuje przyłączenie:

a) bez zastrzeżeń przyłącza się urządzenie prywatne wtedy, jeżeli urządzenie odpowiada w całej rozciągłości obowiązującym warunkom,

b) z zastrzeżeniem, gdy stwierdzono braki i niedopełnienia warunków, które jednak nie posiadają zasadniczego znaczenia i nie mają wpływu na jakość współpracy z siecią publiczną i komunikacją telefoniczną,

c) wstrzymanie przyłączenia urządzenia do sieci następuje w wypadku niedopełnienia warunków, grożącego zakłóceniami pracy urządzeń i komunikacji telefonicznej tak wewnętrznej jak i z siecią publiczną, albo posiadającego znaczenie zasadnicze.

Kontrolę przeprowadza się komisyjnie. Z wyniku kontroli komisja spisuje protokół, w którym zaznacza braki w urządzeniu, będące powodem wstrzymania przyłączenia względnie przyłączenia urządzenia z zastrzeżeniem.

W obu wypadkach zawiadamia urząd pisemnie abonenta wyszczególniając braki stwierdzone w czasie kontroli instalacji prywatnego urządzenia przy czym w wypadku przyłączenia urządzenia z zastrzeżeniem należy wskazać abonentowi termin usunięcia wykazanych braków, pod rygorem wyłączenia po tym terminie urządzenia z sieci.

W wypadku wstrzymania przyłączenia urządzenia należy zawarunkować jego wykonanie również od usunięcia naprowadzonych niedomagań.

Koszta kontroli obowiązany jest pokryć abonent ubiegający się o przyłączenie do sieci urządzenia prywatnego. Koszta te należy obliczać wg. kosztów rzeczywistych (wartość wynagrodzenia za czas zużyty na kontrolę przez pracowników technicznych, koszta podróży diety, dodatek administracyjny oraz ewent. inne koszta).

7) Niezależnie od kontroli wstępnej rejonowe urzędy telef.-telegr. i nadzory teletechn. obowiązane są sprawdzić w pewnych odstępach czasu urządzenia prywatne już przyłączone do sieci. W razie stwierdzenia uchybień od warunków na jakich nastąpiło przyłączenie, lub złego stanu instalacji, rejonowe urzędy telefon.-telegraficzne, powinny wezwać abonenta do usunięcia usterek w określonym terminie, a w wypadkach opornych zagrozić cofnięciem zezwolenia na przyłączenie.

Prywatne urządzenia telefoniczne przyłączone do sieci p. p. „P. P. T. T." podlegają opłacie wg. postanowień każdorazowej taryfy telefonicznej.

II. Rejestracja zezwoleń.

Zezwolenia udzielone na przyłączenie prywatnych urządzeń telefonicznych podlegają ewidencji tak samo jak zezwolenia urządzeń nieprzyłączonych. Sposób prowadzenia księgi

ewidencyjnej i skorowidza jest w zasadzie taki sam jaki podano wyżej w instrukcji „A“ część II, z tym jednak uzupełnieniem, że opis urządzenia w rubryce 5 księgi powinien objąć zwięźle najbardziej istotne dane urządzenia stacji prywatnej i opierać się na definicjach, zarządzenia o warunkach technicznych.

Urządzenia prywatne należy zapisywać do księgi ewidencyjnej możliwie w porządku chronologicznym t. j. wg. dat wydanych zezwoleń na przyłączenie względnie dat przyłączenia do sieci.

Księgi ewidencyjnej wraz ze skorowidzami dla wszystkich rodzajów urządzeń telefonicznych wymienionych w niniejszym zarządzeniu otrzymają rejonowe urzędy telef. - telegraficzne osobno.

D. Oddzielne sieci telefoniczne Dyrekcji Naczelnej Lasów Państwowych.

I.

a) Dyrekcjom Lasów Państwowych przysługuje prawo budowania i zakładania dla swych potrzeb służbowych — we własnym zakresie i na własny rachunek — oddzielnych urządzeń telefonicznych po uprzednim porozumieniu się z Dyrekcją Okręgu P. i T.

b) Do budowy oddzielnych urządzeń telefonicznych będą używane materiały i sprzęt stosowany przez p. p. „P. P. T. T.“ z wyjątkiem słupów impregnowanych — a obwody telefoniczne tych oddzielnych urządzeń telefonicznych winny odpowiadać normom teletechnicznym, stosowanym przez p. p. „P. P. T. T.“ (obwody dwudrutowe, odpowiednie wyposażenie linii i t. p.).

c) organa przedsiębiorstwa państwowego „P. P. T. T.“ będą wykonywały konserwację urządzeń telefonicznych abonowanych od przedsiębiorstwa „P. P. T. T.“ (prywatne stacje abonentowe — vide p. II, lit. a) oraz tych oddzielnych urządzeń telefonicznych, których konserwacja zostanie zlecona przez Dyrekcję Lasów Państwowych za opłatą według kosztów własnych.

d) Uprzednie porozumienie się z Dyrekcją Okr. P. i T. (lit. a część I) co do budowy oddzielnych urządzeń będzie miało na celu stwierdzenie, czy odpowiadają one warunkom wymienionym w p. I, lit. b) i e) niniejszego zarządzenia, oraz porównanie kosztorysów budowy przy czym, jeżeli budowa oddzielnego urządzenia (po uwzględnieniu dostarczenia przez Dyrekcję Lasów Państwowych ewent. robocizny, furmanek, słupów i t. p.) przez p. p. „P. P. T. T.“ będzie tańsza, biorąc za podstawę kosztorys złożony przez Dyrekcję Lasów Państwowych, budowę taką będzie wykonywać p. p. „P. P. T. T.“ na rachunek i zlecenie Dyrekcji Lasów Państwowych.

e) Własne oddzielne sieci telefoniczne Dyrekcji Lasów Państwowych nie mogą być budowane w obrębie sieci miejskich „P. P. T. T.“ — w tych przypadkach mają zastosowanie zasady zawarte w części II. niniejszego zarządzenia.

II.

a) oddzielne urządzenia telefoniczne będą przyłączane do sieci p. p. „P. P. T. T.“ (prywatne stacje abonentowe), o ile odpowiadać będą warunkom zawartym w ordynacji telefonicznej, a pod względem technicznym miejskiej centrali telefonicznej, oraz warunkom technicznym na prywatne urządzenia telefoniczne (Dz. Urz. M. P . i T. Nr. 1, poz. 2 z 1937 r.).

b) za stacje telefoniczne abonentowe zaabonowane przez Dyrekcje Lasów Państwowych w p. p. „P. P. T. T.“ i za prywatne stacje abonentowe (część II, lit. a) niniejszego zarządzenia) będą Dyrekcje Lasów Państwowych uiszczać p. p. „P. P. T. T.“ opłaty przewidziane w taryfie telefonicznej (Dz. Taryf p. t. i r. Nr. 17, poz. 31 z 1935 r.).

Zarządzenie niniejsze zostało uzgodnione z Ministerstwem Rolnictwa i Reform Rolnych (Dyrekcja Naczelna Lasów Państwowych), które wydało zarządzenie o analogicznej treści Dyrekcjom Lasów Państwowych.

E. Wynajmowanie obwodów rozmównych na sieciach miejskich.

Ulgi w opłatach za obwody rozmówne dla potrzeb kolejowych.

Wynajmowanie obwodów rozmównych dla połączenia dwóch punktów w obrębie jednej sieci miejskiej bez pośrednictwa centrali dla użytku osoby wynajmującej odbywa się na warunkach poz. 16/1/2/3 taryfy telefonicznej.

W odniesieniu jednak do władz i urzędów podległych Ministerstwu Komunikacji — Ministerstwo Poczt i Telegrafów zarządzeniem z dnia 25 I. 1935 r. Nr. TE. 2117 i z dnia 1. I.. 1936 r. Nr. TE. 2100 przyznało pewną ulgę w tych opłatach.

Mianowicie za obwody łączące centrale Dyrekcji Okręgowych Kolei Państwowych, znajdujące się na terenach kolejowych należy pobierać opłatę po 10 zł. rocznie za każde rozpoczęte 100 m. obwodu.

Taką samą opłatę należy pobierać również za obwody lokalne, które łączą między sobą urządzenia telefoniczne, zainstalowane dla celów służbowych w lokalach biurowych P. K. P., znajdujących się w obrębie różnych posesyj, położonych na terenach p. p. „P. P. T. T.".

We wszystkich innych wypadkach np. gdy wynajęty obwód służy do połączenia central w lokalach biurowych P. K. P. z aparatami telefonicznymi w mieszkaniach prywatnych pracowników P. K. P. — należy pobierać za te obwody telefoniczne opłaty taryfowe wg. poz. 16/1 lub 16/2 taryfy telefonicznej.

Opłaty taryfowe względnie ulgowe za wynajęte obwody rozmówne lokalne należy zaliczać na dochód opłat abonamentowych (rozdz. 3, § 3, poz. 1). Pod względem obliczania i pobierania tych opłat należy stosować zasadę, że opłaty wg. poz. 16/1 oblicza się rocznie a pobiera w ratach kwartalnych z góry, zaś wg. ust. 3 oblicza się i pobiera miesięcznie.

Również opłatę ulgową w sumie 10 zł. rocznie za każde 100 m. obwodu należy pobierać z góry w ratach miesięcznych — dzieląc obliczoną sumę roczną przez 12.

Na obwody lokalne wynajęte jednej osobie należy wystawiać odrębną kartę ewidencyjną abonenta i wpisać do niej wszystkie dane potrzebne do prawidłowego wymiaru opłat i ich kontroli (vide § 12, V. Tf. 4 i zarządzenie D. O. P. i T. Nr. TE. 40/26/38 z 18. III. 1938 r. wydane rejonowym urzędom tlf.-tlgr.

Wszelkie zmiany oraz wynajęcie nowych obwodów rozmównych należy zgłaszać w odpowiednim czasie wykazem zmian w stanie stacji abonentowych.

27.

Przelanie praw. Wznawianie abonentu.

W wypadkach gdy poprzedni abonent wyprowadza się z lokalu, w którym pozostawia stację abonentową, nie wypowiedziawszy uprzednio umowy abonamentowej, ewent. nie dokonawszy przelewu praw abonamentowych trybem ustalonym w § 17 ordynacji, wówczas po upływie terminów ustalonych w § 15 ordynacji, umowę rozwiązuje się z winy abonenta.

Wypadki takie zdarzają się w praktyce stosunkowo często, przy czym abonent, opuszczając dotychczas zajmowany lokal oddaje do użytku następcy stację telefoniczną bez powiadomienia o zmianie urzędu (agencji) pt. Na wypadki takie zwraca się uwagę placówek pt., które winny odpowiednio pouczyć doręczycieli i nałożyć na nich obowiązek donoszenia urzędowi (agencji) pt. o stwierdzonym przelaniu praw do stacji telefonicznej bez wiedzy p. p. „P. P. T. T." Placówka pt. po ustaleniu, że doniesienie doręczyciela jest uzasadnione, obowiązana jest wezwać abonenta, który zawarł umowę i osobę, który korzysta ze stacji telefonicznej do załatwienia formalności związanych z przelaniem praw oraz uiszczenia należnej opłaty w terminie 14 dni, a w razie bezskutecznego upływu tego terminu umowę uważać za rozwiązaną z winy abonenta.

Od osób, które zamierzają zawrzeć umowę i objąć opuszczoną przez b. abonenta stację abonentową, należy pobrać jedynie opłatę, ustaloną w poz. 25 taryfy telefonicznej o ile oczywiście nowozgłaszający się abonent obejmuje stację abonamentową w stanie niezmienionym.

Gdyby b. abonent przed upływem 3 miesięcy od daty rozwiązania umowy poprzedniej chciał zawrzeć nową umowę abonamentową wówczas za założenie nowej stacji abonamentowej uiściłby opłaty ulgowe ustalone w poz. 20 „uwagi" taryfy telefonicznej, ewent. prośba tego abonenta o pozostawienie mu numeru, jakim była oznaczona poprzednia stacja abonentowa (w danej chwili wynajęta innej osobie) nie mogłaby być oczywiście uwzględniona (§ 3/4 z danie 2-gie ordynacji telefonicznej).

28.

Rachunki telefoniczne władz i urzędów państwowych.

W związku z wejściem w życie z dniem 1 kwietnia br. postanowień tomu V. Tf. 4 zbioru przepisów „Regulamin telefoniczny — część II. — Ewidencja i zarachowanie opłat" regulujących między innymi sposób realizowania rachunków telefonicznych władz i urzędów państwowych, zarządza się co następuje:

1) Rachunki Policji Państwowej, Straży Granicznej i obserwatorów rzecznych wydzielają placówki pt. z ogólnej liczby przygotowanych rachunków, sporządzają na druku Nr. 1123, przez kalkę wykaz tych rachunków i odsyłają je wraz z oryginałem wykazu do wła-

ściwego urzędu obwodowego względnie rej. urzędu telef.-telegr. jeśli urząd taki znajduje się w siedzibie obwodu, najpóźniej w dniu 4-tym miesiąca. Końcowe sumy wykazu odnotowuje się w zestawieniach sumarycznych opłat telefonicznych w kolumnie „pokrycie". Kopię wykazu dołącza się do „dziennika kasowego opłat telefonicznych i telegraficznych" za właściwy miesiąc.

Obwodowe urzędy p. t. względnie rejonowe urzędy telef.-telegr. po skontrolowaniu nadesłanych im przez podległe placówki rachunków telefonicznych Policji Państwowej, Straży Granicznej i obserwatorów rzecznych, sporządzają na druku Nr. 1123 wykaz zbiorczy w alfabetycznym porządku według nazw urzędów i agencji pt. i rachunki wraz z wykazem zbiorczym przesyłają do Oddziału TE. Dyrekcji O. P. i T. najpóźniej w dniu 9-tym miesiąca. Do wykazu zbiorczego nie należy dołączyć wykazów nadesłanych przez podległe obwodowi placówki pt.

Jak z powyższego wynika, dotychczasowy sposób postępowania z tymi rachunkami nie ulega zmianie.

2) a) Rachunki telefoniczne pozostałych władz i urzędów państwowych (z wyjątkiem władz wojskowych), wydzielają placówki pt. pośród ogólnej liczby przygotowanych rachunków telefonicznych, sporządzają na druku Nr. 1123 przez kalkę wykaz tych rachunków, podając w kolumnie 3 wykazu pełną ustawową nazwę urzędu względnie instytucji państwowej (abonenta) i po dołączeniu do każdego rachunku blankietu przekazu rozrachunkowego z adresem Dyrekcji Okręgu Poczt i Telegrafów, dołączają rachunki właściwym urzędom wzgl. instytucjom za pokwitowaniem na kopii wykazu lub przesyłają je tym władzom jako przesyłki polecone. Wykazanych w rachunkach należności urzędy nie inkasują, lecz końcowe sumy wykazu wpisują w kolumnie „pokrycie" sumarycznych zestawień opłat telefonicznych. Oryginał wykazu przesyłają placówki pt. obwodowym urzędom pt. względnie rejonowym urzędom telef.-telegr. najpóźniej w dniu 4-tym miesiąca. Kopię wykazu dołącza się z końcem miesiąca do „dziennika kasowego opłat telefonicznych". Przed doręczeniem (wysłaniem) rachunków, skreślić należy umieszczoną na boku koperty (druk Nr. 1120) uwagę „rachunek niniejszy wydaje się po zapłaceniu należności i służy jako pokwitowanie".

Blankiety przekazów rozrachunkowych dostarczy placówkom pt. w odpowiedniej ilości Okręgowa Składnica Materiałów Pocztowych.

Obwodowe urzędy pt. względnie rejonowe urzędy telef.-telegr. sporządzają na podstawie wykazów otrzymanych z podległych placówek i wykazu własnego wykaz zbiorczy na druku Nr. 1123. W wykazie tym należy podać w odrębnych pozycjach wszystkie wysłane władzom i urzędom rachunki telefoniczne z całego obwodu lecz dane zgrupować należy według poszczególnych Ministerstw, a grupy podsumować. Tak sporządzony wykaz zbiorczy, wysyłają obwodowe upt. względnie rejon. urzędy telef.-telegr. wraz z wykazami nadesłanymi przez podległe placówki pt. najpóźniej w dniu 9-tym miesiąca wprost do Oddziału Księgowości Dyrekcji jako osobną przesyłkę poleconą.

W ten sposób rachunki, o których mowa w ust. 2 niniejszego zarządzenia, regulowane są zawsze zapomocą wpłat dokonanych na rzecz D. O. P. i T. przez zainteresowane władze i instytucje zapomocą doręczonych im wraz z rachunkami blankietów przekazow rozrachunkowych.

Jak wynika z powyższego, urzędy (agencje) pt. nie prowadzą w swej ewidencji zaległości opłat telekomunikacyjnych władz i urzędów państwowych.

b) Przedsiębiorstwa i zakłady państwowe oraz monopole i fundusze regulują swe należności telefoniczne jak abonenci prywatni. Wykaz podpadających pod te pojęcia instytucyj zawiera załącznik do niniejszego zarządzenia.

3) Rachunki telefoniczne dla władz wojskowych traktuje się jak rachunki abonentów prywatnych z tym, że mogą być wysłane tym instytucjom na ich żądanie przed zapłaceniem należności. W tych przypadkach skreśla się umieszczoną na boku koperty uwagę: „rachunek niniejszy wydaje się po zapłaceniu należności i służy jako pokwitowanie".

Rachunki, wysłane władzom i urzędom wojskowym, wpisuje się do oddzielnego wykazu (druk Nr. 1123) zmieniając odpowiednio tytuł druku. Wykaz ten do chwili uregulowania rachunków służy jako dowód uzasadniający brak w kasie rachunków.

Fakt uregulowania wysłanego rachunku odnotowuje się w wykazie przez skreślenie w nim jednocześnie dotyczących wpisów.

W Y K A Z
instytucji państwowych, które regulują swe należności telefoniczne bezpośrednio we właściwych placówkach pt.

A. Przedsiębiorstwa i Zakłady.

Polska Agencja Telegraficzna,
Państwowe Wytwórnie Uzbrojenia,
Państwowa Wytwórnia Prochu,
Państwowe Zakłady Lotnicze,
Państwowe Zakłady Umundurowania,
Gazeta Administracyjna i Policji Państwowej,
Państwowe Zakłady Wodociągowe na Górnym Śląsku,
Państwowe Zakłady Przemysłowo-Zbożowe,
Mennica Państwowa,
Państwowy Zakład Emerytalny,
Państwowa Fabryka Olejów Mineralnych „Polmin",
Państwowa Kopalnia Węgla „Brzeszcze",
Zjednoczone Fabryki Związków Azotowych w Mościcach i Chorzowie,
Polskie Koleje Państwowe,
Komunikacja Samochodowa,
Lotnictwo Cywilne,
Państwowe Wytórnie Materiałów Drogowych,
Lasy Państwowe,
Państwowe Wydawnictwo Książek Szkolnych,
Zdrojowiska Państwowe,
Państwowy Zakład Higieny,
Szpitale Państwowe.

B. Monopole.

Monopol Solny,
Monopol Tytoniowy,
Monopol Spirytusowy,
Monopol Zapałczany,
Loteria Państwowa.

C. Fundusze.

Fundusz Pracy.

29.

Rozmównice publiczne. Korzystanie przy rozmowach z wezwaniem do rozmównic.

W niektórych miejscowościach o kilku urzędach pt. znajduje się także więcej telefonicznych rozmównic publicznych. Mimo to interesowane osoby wzywają urzędy do jednej i tej samej rozmównicy, aczkolwiek inna rozmównica więcej odpowiada wezwanym ze względu na swoją bliskość.

W interesie więc większości wzywanych osób do rozmównicy podawać należy adres najbliższej rozmównicy, znajdującej się w okolicy ich zamieszkania, między innymi dlatego, aby nie mieli żadnej wątpliwości skąd mają rozmowę przeprowadzić. Na żądanie jednak interesowanej osoby, należy dać jej możność przeprowadzenia rozmowy także i z innej rozmównicy.

W tym celu należy przy wypełnianiu druku Nr. 1129 po oznaczeniu najbliższej rozmównicy, zaznaczyć, „lub z rozmównicy innego urzędu pocztowo - telegraf. . . . . . .".

Na odwrocie doręczonego wezwania należy umieścić odcisk stempla kauczukowego o następującej treści: „Adresy rozmównicy telefonicznych poszczególnych urzędów pt. w . . . . znajdują się w Spisie abonentów na str. . . . .".

Oprócz tego doręczyciel wezwania powinien posiadać spis rozmównicy danego urzędu z adresami i godzinami czynności i wzywanego poinformować.

Zarządzenie niniejsze ma na celu wprowadzenie dla publiczności jak najdalej idących udogodnień i dlatego należy się do niego ściśle stosować.

30.

Rozmowy służbowe.

Stwierdzono, je wiele urzędów (agencyj) przeprowadza rozmowy telefoniczne w sprawach, które mogą być załatwione w drodze pisemnej.

Postępowanie takie powoduje niepotrzebne obciążenie przewodów telefonicznych międzymiastowych wskutek czego klientela pocztowa nie może przeprowadzić częstokroć nawet pilnych rozmów we właściwym czasie.

W celu ostatecznego zapobieżenia temu stanowi rzeczy zarządza się co następuje:

Międzymiastowe służbowe rozmowy telefoniczne należy ograniczać bezwzględnie do minimum, należy je przeprowadzać wyłącznie tylko w przypadkach nagłych i niecierpiących zwłoki podyktowanych istotnymi koniecznościami służbowymi. W każdym jednak takim wypadku w urzędach o większej ilości pracowników decyduje kierownik oddziału, lub jego zastępca, zaś w mniejszych urzędach sam naczelnik względnie kierownik urzędu (agencji). W godzinach największego nasilenia rozmów

międzymiastowych t. zn. między godz. 10-tą a 13-tą nie należy przeprowadzać rozmów służbowych.

Winnych niestosowania się do powyższego zarządzenia, będzie się pociągać do surowej odpowiedzialności służbowej.

Wszystkie rozmowy służbowe, przeprowadzane z danej centrali notować należy na właściwych kartkach zamówieniowych (druk Nr. 1112), kartki te zebrane z całego miesiąca przechowywać oddzielnie i przedstawiać je na żądanie organów inspekcyjnych do kontroli. Placówki jednoosobowe przesyłają kartki te łącznie z innymi dokumentami telefonicznymi do właściwych urzędów kontrolnych.

W końcu zaznacza się, że za każdą stwierdzoną rozmowę t. zw. „bez ołówka“ będzie się pociągać winnych do odpowiedzialności nietylko materialnej lecz i dyscyplinarnej, gdyż prowadzenie rozmów „bez ołówka“ jest nadużyciem, ukrócającym dochody Skarbu Państwa.

Międzymiastowe prywatne rozmowy telefoniczne mogą być prowadzone tylko za normalną opłatą.

31.
Statystyka ruchu abonentów i aparatów telefonicznych.

Rejonowe urzędy telef.-telegraficzne obowiązane są przedstawiać Dyrekcji Okręgu P. i T. do dnia 3-go każdego miesiąca zestawienie statystyczne ruchu abonentów i aparatów telefonicznych zainstalowanych, zdjętych i t.d. w ciągu miesiąca ubiegłego wg. załączonego wzoru.

Zestawienie obejmować winno dane z terenu całego rejonu.

WZÓR.

Miesiąc ....

	Liczba abonetów	Grupa sieci					Razem w/g. stanu na 1-go	Ruch w ciagu m-ca sprawozdawczego							
								przybyło			ubyło				
		I	II	III	IV	V		efektywnie	z innej kategorii	Razem	efektywnie	z innych kategorii	Razem	Różnica	Stan z końcem m-ca
Ilość stacyj służbowych zainstalow. u pracowników	Kat. I														
	Kat. II														
	Kat. III														
	Towarzyskich														
	Liczba obw. łączących centr. dom. z centr. miej. oraz obw. bezp.														
	Ilość stacyj służb. gł.														
	Razem														
	L. abon. załącz. do centr. automatycz.														
	Og. liczba numerów zajętych na stacji														
	Liczba aparatów dodatk. — ręczn.														
	Liczba aparatów dodatk. — autom.														
	Ogólna liczba apar. gł. i dodat. — ręczn.														
	Ogólna liczba apar. gł. i dodat. — autom.														
	Liczba — central														
	Liczba — rozmów.														

32.

Taryfa telegraficzna i telefoniczna. Wyjaśnienia.

W związku z ewentualnymi wątpliwościami, jakie nasuwa interpretacja niektórych pozycyj taryf telegraficznej i telefonicznej, wyjaśnia się co następuje:

I. Taryfa telegraficzna:

1) W nowej taryfie celowo nie podano dodatkowej opłaty za doręczenia telegramu z adresem niedokładnym.

Skreślenie w taryfie opłaty omawianej nie zwalnia jednak organów przedsiębiorstwa od obowiązku poczynienia wszelkich możliwych starań, aby nadeszły telegram nawet z adresem niedokładnym usiłować doręczyć adresatowi.

Postanowienia § 120 ordynacji telegraficznej nie zwalniają funkcjonariuszy przedsiębiorstwa od obowiązku usiłowania doręczenia telegramu z adresem niedokładnym, gdyż mówią tylko jak należy postąpić z telegramem, który (mimo starań) nie został doręczony.

2) Pokwitowanie na nadany telegram wydaje się nadawcy bezpłatnie, gdy on żąda tego bezpośrednio przy nadawaniu telegramu, gdy natomiast żąda wydania pokwitowania na nadany telegram później, t. j. gdy nadany telegram został już odtelegrafowany, należy postępować wg. poz. 32 taryfy telegraficznej.

II. Taryfa telefoniczna.

1) Przy instalowaniu aparatów szeregowych nie należy stosować postanowień poz. 21, ustęp (3) taryfy telefonicznej, gdyż aparaty szeregowe, stosowane przez Zarząd p. p. „P. P. T. T." typu „P. Z. T." są wszystkie przystosowane do rozmów zwrotnych. Natomiast gdyby zaszedł wypadek, że abonent prosi o przystosowanie do rozmów zwrotnych posiadanego aparatu szeregowego innego typu, który nie daje możności prowadzenia rozmów zwrotnych, należy za dokonaną przeróbkę pobrać koszty własne obliczone wg. poz. 26 taryfy telefonicznej.

2) poz. 21 taryfy telefonicznej celowo nie zawiera stawek instalacyjnych dla aparatów kontrolnych i aparatów z urządzeniem do podsłuchu i udziału w rozmowie podsłuchiwanej w granicach posiadanego przez abonenta urządzenia telefonicznego, gdyż zapotrzebowanie ze strony klienteli na tego rodzaju urządzenia są bardzo rzadkie i ustalenie przeciętnych kosztów instalacyjnych z uwagi na indywidualny charakter omawianych urządzeń, jest trudne.

W wypadku więc zgłoszeń ze strony abonentów na urządzenia wyżej wymienione, należy składać oferty sporządzone w myśl wytycznych zawartych w poz. 26 taryfy telefonicznej (koszty własne).

3) opłatę podaną w poz. 23 (1), d) zdanie drugie (t. j. po 10 zł. za każde rozpoczęte 100 m. linii zewnętrznej, jeśli aparat końcowy lub główny przenosi się do strefy II) należy pobierać tylko za odcinek poza strefą pierwszą,

4) przy zakładaniu aparatów telefonicznych w innym budynku na tej samej lub innej posesji (poz. 21 (1), pkt. j), ustęp 4) w wypadkach gdy istnieje zapasowa linia zewnętrzna, którą można wykorzystać do połączenia bocznego, przez analogię można udzielić klientom zniżek od opłat budowlanych, określonych w poz. 20 taryfy telefonicznej.

5) postanowienia zawarte w poz. 6 taryfy telefonicznej mają zastosowanie tak do abonentów przyłączonych do central automatycznych jak do central ręcznych. W wypadku więc, gdy abonent został przyłączony do centrali z taryfą licznikową z pominięciem swej najbliższej centrali, opłatę za każdy kilometr odległości należy obliczyć mu zależnie od kategorii abonamentu, do której byłaby jego stacja abonentowa zaliczona, gdyby był przyłączony do centrali z taryfą ryczałtową.

6) opłaty wymienione w poz. 16, ust. 4) i 5) taryfy telefonicznej za wynajem obwodów na sieciach okręgowych i międzymiastowych należy pobierać w wysokości i na warunkach podanych w taryfie,

7) za rozmowy okręgowe z wezwaniem do rozmównicy osoby nieabonującej telefonu, a zamieszkałej w miejscowym obszarze doręczeń, należy pobierać opłatę za przyjęcie zamówienia z wezwaniem lub z uprzedzeniem (analogia poz. 8, pkt. 3, tar. telef.).

8) przy rozmowie z uprzedzeniem w wypadku gdy wezwana stacja telefoniczna na wywołanie centrali z góry oświadcza, że osoby określonej w zamówieniu nie uprzedzi o rozmowie lub nie wezwie — należy pobierać opłatę podaną w poz. 11, pkt. a) taryfy telefon.

10) wypadek, gdy zamawiający rozmowę w chwili wywołania go do przeprowadzenia rozmowy przez własną centralę z rozmowy rezygnuje, należy traktować wg. postanowień § 42 (5) ordynacji telefonicznej t. j. tak jakby na wezwanie do rozmowy nie odpowiedział. Takie ujęcie sprawy w stosunku do abonenta zamawiającego rozmowę jest uzasadnione, gdyż miał możność, o ile to była rozmowa z numeru, przed wezwaniem go do rozmowy, zamówienie skreślić bezpłatnie, a o ile była to rozmowa z uprzedzeniem, z wezwaniem lub na z góry oznaczoną godzinę i o ile skreśliłby zamówienie, to zapłaciłby tylko część opłat zależnie od wypadku wg. poz. 11, punkty a, b, c, lub d. Skoro tego nie uczynił i spowodował przygotowanie rozmowy, a tym samym zajęcie obwodu, a rozmowa nie dochodzi do skutku nie z winy osób innych lub wypadków niezależnych od niego, a jedynie z jego własnej winy — pobranie opłaty za 3 min. rozmowę jest uzasadnione.

11) nie należy pobierać żadnych dodatkowych opłat, poza taryfowymi, w tym wypadku, gdy zgłaszający rozmowę na z góry oznaczoną godzinę — poz. 10, ust. 12 taryfy telefonicznej — podaje oprócz numeru stacji abonentowej również nazwisko osoby, z którą chce mówić.

Każdą rozmowę na z góry oznaczoną godzinę przed jej wykonaniem musi poprzedzić uprzedzenie. Obsługa, zapowiadając wzywanej stacji abonentowej sam fakt zgłoszenia rozmowy na oznaczoną z góry godzinę nie wykona żadnej dodatkowej czynności, gdy poda do wiadomości, że zgłaszający rozmowę życzy sobie przeprowadzić ją z osobą wskazaną.

33.

Ulgi w opłatach telefonicznych dla pracowników pt.

Na mocy zarządzenia Ministerstwa P. i T. z dnia 1. marca 1937 r. Nr. TE. 2800 pracownicy pt. zwolnieni są od obowiązku uiszczania opłat wstępnych i instalacyjnych za zakładanie telefonów na sieciach państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon".

Od pracowników pt. nie należy również pobierać opłat za przeniesienie aparatu telefonicznego na inne miejsce (poz. 23 taryfy telefonicznej Dz. Taryf p. t. i r. Nr. 17, poz. 81 z 1935 roku).

Wyjaśnia się zarazem, że ulgi powyższe dotyczą tylko pracowników w służbie czynnej natomiast nie dotyczą pracowników pozostających w stanie spoczynku.

Pracownicy pt. przy zamawianiu telefonów winni złożyć oświadczenie, że zrzekają się prawa przekazywania swego telefonu na korzyść innego abonenta (poz. 25 taryfy telefonicznej).

Zgłoszenia o założenie telefonu należy wnosić do właściwego urzędu p. t. w drodze służbowej z tym, że agenci pt. przesyłają je do swych urzędów obwodowych.

Zgłoszenia te winny być sporządzane według wzoru:

Do

Urzędu pocztowo - telekomunikacyjnego

w . . . .

Proszę o założenie telefonu biurkowego (ściennego) w mieszkaniu moim, położonym przy ulicy . . . . bez pobierania opłaty wstępnej i instalacyjnej. Taryfowe opłaty abonamentowe stałe i za rozmowy obowiązuję się opłacać regularnie w terminach przewidzianych taryfą.

Ze względu na ulgowe założenie mi telefonu obowiązuję się nie korzystać z prawa zrzeczenia się telefonu z przepisaniem abonamentu na korzyść nowego abonenta.

. . . . dnia . . . . . . 193... r.

Podpis: . . . . . .

34.

Ulgowa instalacja telefonów. — Raty.

1) Na zasadzie postanowień taryfy telefonicznej i przepisów tomu V. Tf. 4. Dyrekcja Okręgu Poczt i Telegrafów upoważnia placówki pt. do udzielania zniżek opłaty wstępnej oraz rozkładania na raty opłat wstępnej i instalacyjnej za wykonanie (przebudowę) urzą-

dzeń telefonicznych według następujących zasad:

Zniżki opłat.

2) Zniżki opłaty wstępnej za urządzenie telefonu w I-ej strefie udziela się na prośbę nowego abonenta, gdy w odpowiednim kierunku znajduje się niewykorzystana linia zapasowa i wolne numery w centrali.

3) Całkowite zwolnienie od opłaty wstępnej przyznać można, jeżeli:

a) w kierunku abonenta znajduje się niewykorzystana linia zapasowa, dochodząca do budynku, w którym zamieszkuje abonent,

b) zapasowa linia nie dochodzi wprawdzie do budynku abonenta, lecz długość linii, która musi być dobudowana nie przekracza 100 m.,

c) odległość od centrali do mieszkania abonenta nie przekracza 100 m.

Długość dobudowanej linii (pkt. b) względnie odległość (pkt. c) należy mierzyć wzdłuż przebiegu linii od słupa (wspornika) stacyjnego do słupa (wspornika), z którego obwód schodzi do mieszkania abonenta.

4) Częściowe zwolnienie nowych abonentów od opłaty wstępnej w I-ej strefie przyznać można, gdy istnieje wprawdzie zapasowa linia, lecz zachodzi konieczność dobudowania odcinka długości ponad 100 m. W tych wypadkach opłatę wstępną oblicza się według wzoru

$$X = \frac{w. z.}{o.}$$

gdzie X oznacza opłatę wstępną, którą pobrać należy, w — pełną taryfową opłatę wstępną właściwą dla danej grupy sieci, z — długość odcinka, który należy dobudować, c — całkowitą długość linii abonentowej, liczoną od słupa (wspornika) stacyjnego do słupa (wspornika), z którego linia schodzi do mieszkania abonenta.

5) Wysokość zniżki opłaty wstępnej w I-ej strefie ustalają urzędy pt. we własnym zakresie, jeśli posiadają na miejscu personel techniczny. Wysokość zniżki opłaty wstępnej w I-ej strefie w innych wypadkach określają właściwe nadzory teletechniczne w porozumieniu z naczelnikiem (kierownikiem) zainteresowanej placówki pt.

6) Abonenci, zawierający umowę terminową (poz. 7, pkt. 4 taryfy telefonicznej) opłacają opłaty wstępną i instalacyjną według rzeczywistych kosztów własnych p. p. „P.P.T.T.".

7) Zniżki opłaty wstępnej za urządzenie telefonu w strefie II-ej udziela się na prośbę abonenta przy zachowaniu następujących zasad:

a) za odcinek w strefie I-ej według postanowień pkt. 3 i 4 niniejszego zarządzenia,

b) za odcinek poza strefą I-szą, jeśli w odpowiednim kierunku znajduje się w strefie II-ej niewykorzystana linia zapasowa i wolne numery w centrali, przy czym w takim wypadku nie pobiera się opłaty podanej w pkt. b, poz. 20 taryfy telefonicznej za istniejącą w strefie II-ej część obwodu,

8) Granicą zniżki opłaty wstępnej w strefie II-ej jest rzeczywisty koszt własny p. p. „P. P. T. T." dostosowania obwodu do włączenia stacji abonentowej, obliczony zgodnie ze wskazówkami poz. 26 taryfy telefonicznej.

9) Wysokość zniżki opłaty wstępnej za instalację telefonu w II-ej strefie ustala w granicach kosztów własnych p. p. „P. P. T. T." właściwy rejonowy urząd telefoniczno - telegraficzny. Obliczenie kosztów własnych, zamieszczone na drugiej stronie zgłoszenia (druk Nr. 1101 a) winno być w takich wypadkach sprawdzone i podpisane przez naczelnika rej. urzędu telef.-telegr. lub wyznaczonego pracownika.

10) Prośby abonentów o zastosowanie zniżek opłaty wstępnej w wypadkach nie objętych niniejszym zarządzeniem oraz odwołania od wymiaru opłat należy przedstawić Dyrekcji za pośrednictwem rejon. urzędu tlf.-tlgr., który prośbę lub odwołanie uzupełnia swym wnioskiem należycie uzasadnionym oraz podaje wszelkie dane podstawowe dla wymierzenia opłaty.

Raty.

11) Opłaty wstępne i instalacyjne mogą być na prośbę abonenta rozłożone na raty miesięczne z zachowaniem następujących warunków:

a) conajmniej 1/10 część ogólnej należności winna być uiszczona przed rozpoczęciem robót,

b) reszta należności ,jeśli nie przekracza 300 zł. jest płatna najwyżej w 10 ratach kolej-

nych, jeśli przekracza 300 zł. — najwyżej w 20 ratach kolejnych.

12) Zobowiązanie uiszczenia rat opłat wstępnej i instalacyjnej składa abonent na deklaracji (druk 1103), która winna być w takich wypadkach opłacona stemplem od wysokości zakredytowanej sumy. Wysokość opłaty stemplowej określona jest art. 114 ustawy z dnia 1 lipca 1927 r. o opłatach stemplowych (Dz. Urz. M. P. i T. Nr. 6, poz. 18 z 1927 r.) i wynosi obecnie 0,5 proc. od sumy zakredytowanej.

13) Prawo rozkładania opłat wstępnej i instalacyjnej na raty przysługuje tym urzędom (agencjom) pt. oraz rej. urz. telef.-telegr., które w myśl postanowień §§ 3 i 4 V. Tf. 4 dokonują wymiaru tych opłat.

35.

Współpraca central telefonicznych przy wykonywaniu połączeń z Warszawą.

Urządzenia nowej centrali międzymiastowej w Warszawie zdecydowały o konieczności wprowadzenia szeregu zmian w postępowaniu telefonistki centrali prowincjonalnej, współpracującej z telefonistką Warszawy.

Szereg trudności, z jakimi spotykają się centrale prowincjonalne przy współpracy z Warszawą, spowodowany jest w głównej mierze nieprzystosowaniem się tych central do zmienionych warunków pracy Warszawy. W celu usunięcia tych trudności, należy stosować się do sposobu postępowania podanego niżej.

W Warszawie istnieje podział ruchu na wychodzący i wchodzący. Obsługa central prowincjonalnych, mających bezpośrednie połączenie z Warszawą dzwoniąc do Warszawy, dostać się może za każdym razem do innej telefonistki, pracującej na ruchu wchodzącym. Telefonistki w Warszawie zgłaszają się nazwą centrali i swoim numerem służbowym (np. Warszawa 123), przy czym telefonistka w Warszawie nie wie jakie miasto dzwoni i dlatego telefonistka centrali wzywającej powinna natychmiast po zgłoszeniu się Warszawy wymienić nazwę swojej centrali, a następnie żądany numer w Warszawie (np. tu Lublin proszę 10-25-16). Numeru abonenta, zamawiającego rozmowę, podawać nie należy. Warszawa, słysząc numer, powtarza go, łączy natychmiast i wydzwania żądanego abonenta. Obowiązkiem centrali wzywającej jest po uzyskaniu połączenia, sprawdzenie numeru i zawiadomienie abonenta w Warszawie, jakie miasto do niego dzwoni, np. „czy Nr. 10-25-16? — dzwoni Kraków — proszę mówić".

Dla należytego wykorzystania obwodu koniecznym jest, aby centrala wzywająca dzwoniąc do Warszawy i żądając Nr. abonenta, miała już przygotowanego swego abonenta i od chwili wydzwonienia Warszawy do chwili rozpoczęcia rozmowy nie wyłączała się z obwodu.

Czasu trwania rozmów wchodzących do Warszawy nie należy uzgadniać, gdyż stanowiska ruchu wchodzącego w Warszawie nie posiadają zegarków, wobec czego nie mogą informować o czasie tych rozmów. Dla ujednostajnienia sposobu postępowania również Warszawa nie będzie podawać czasu trwania rozmów wychodzących z Warszawy.

Przy przekazywaniu z Warszawy zamówień na rozmowy, które dla innych central prowincjonalnych są rozmowami tranzytowymi, oraz zamówień na rozmowy z wezwaniem do rozmównicy, Warszawa nie będzie podawać numeru abonenta zamawiającego rozmowę.

Urządzenia nowej centrali MM. w Warszawie nie pozwalają w przypadkach jak ostatni na natychmiastowe wykonanie połączenia przygotowanego przez miasta współpracujące z Warszawą. Dlatego też należy jedynie zawiadomić Warszawę o możności uskutecznienia zamówionej rozmowy, a wybór obwodu, na którym ma być wykonane połączenie, należy pozostawić inicjatywie Warszawy.

W razie trudności przy współpracy z Warszawą należy je usuwać przez bezpośrednie porozumienie się telefoniczne z Kierownikiem Ruchu Centrali MM. w Warszawie.

36.

Wykaz ujemnych przejawów w eksploatacji telekomunikacyjnej.

Dla celów statystycznych oraz racjonalnego zwalczania ujemnych przejawów w dziale telekomunikacyjnym, winny jednostki eksploatacyjne sporządzać w okresach półrocznych wykaz ujemnych przejawów w eksploatacji telekomunikacyjnej wg. załączonego wzoru.

WZÓR

Miesiąc	Rozmowa nie doszła do skutku z powodu.			Razem rozmów skreślonych	Zwrócono opłat za niedoszłe do skutku rozmowy.		Uwagi
	złego stanu przewodów, aparatów lub braku porozumienia	Innych przyczyn związanych z wykonywaniem obsługi. (Omyłki, zaniedbania, niezgłanie się centrali).	rezygnacji po 1 godz. oczekiwania przy rozm. zwykłych, po $^1/_2$ g. oczekiwania przy roz. piln.		z rozmównic	kredytowane	
1	2	3	4	5	6	7	8
					zł. gr.	zł. gr.	

W kol. 2—4 wykazu należy podawać tylko te wypadki, które miały miejsce wyłącznie z winy p. p. „P. P. T. T.“, a do których zalicza się: niedojście rozmowy do skutku z powodu złego stanu przewodów, aparatów, braku porozumienia, z przyczyn, związanych z wykonaniem obsługi (jak omyłki, zaniedbania, niezgłaszania się centrali), wreszcie rezygnacji z powodu długiego oczekiwania. W rubryce „Zwrócone opłaty“ winna być w kol. 6-tej podana kwota za zwrócone niedoszłe rozmowy do skutku w rozmównicach, oraz w kol. 7-mej kwota za niedoszłe do skutku rozmowy kredytowane.

Placówki pt. położone na terenie Rejonowych Urzędów t.t. przesyłają wykazy ujemnych przejawów właściwym Rejon. Urzędom t. t. w terminie do dnia 25 grudnia i 25 czerwca roku sprawozdawczego za ubiegłe półrocze. Rejonowe urzędy t.-t. po zebraniu materiału i skontrolowaniu, sporządzają sumaryczny wykaz swego Rejonu i w terminie do dnia 1. stycznia i 1 lipca nadsyłają go do Dyrekcji Okr. P. i T. wraz z zebranymi wykazami.

Adres Administracji: DYREKCJA OKRĘGU POCZT I TELEGRAFÓW
(Oddział Ogólny)
KRAKÓW, UL. WARSZAWSKA

PRENUMERATA NA ROK 193' WYNOSI
kwartalna 1 zł. 20 gr. | półroczna 2 zł. 40 gr. | roczna 4 zł. 80 gr.